

بسم الله الرحمن الرحيم

بنداول

السلام ساي پاي خريد عالين
 سيد نزل بلع مظهر اسرار
 معنی هر چار و ضرر و اجبه مهر خلد
 صورتی فطرت با عیب ایجا و خلوت
 صاحبی فون مابند آفتاب انما
 در جهان اندر و حشمت چمن جهاد جهان
 مثل تو چون شبه انزو و در همه عالم حال

آسمان تمکین آفتاب داودین
 مطلع تیغ شمشیر مقطع حیل المکین
 داود بشیر هبت عظم امیر المومنین
 بهترین نسل و نم خیر المسلین
 قره بعین نعمت نایب و اح لای
 بر زمین از روی فعت سما بر زمین
 و در بود ممکن الا حرمة للعالمین

کاتبِ یوانِ مرتضی و یاشکا
 ارغطائی دستِ فیاض و یاشکا
 نقشِ کافِ نونِ فطرتِ تاکنون
 عالمِ علمِ لدنی شهسوارِ کشف
 ناشینِ مازِ زمانِ همدتا پایان
 آنکه مداحش خدا هدمِ سؤل بُدو
 پردهِ اربابِ قصرِ سیّ کرده نشین
 وزیرِ ریاضِ بهتِ طبعِ تو خضوعِ خنشین
 ناکشِ چونِ رخسارِ نقشِ مبین
 ناصرِ دینِ نفسِ غمِ بامِ امتقین
 بی‌رضائی حقِ توحیدی اگر آگاهین
 اگر کسی بتناش باشد هم سؤل بُدو

بند دوم

ای بغیرِ مصطفی نابوده بمناقی نس
 مَهْرُ مَهْرُ کَلَوِی صبحِ برنارِ فلک
 کاروانِ سالارِ جابِ چنِ نیک
 ضربتِ ستِ اردستانِ دیدی مص
 بر شکوتِ رامیزانِ معانی کشند
 شکمِ صولتِ دستانِ ناید و شمار
 بیستِ با قدرِ ستِ چهره‌ی تو هم
 بسته بر مهرِ تو ایزدِ مَحْجُورِ العینِ لب
 کرنا از مهرت براید صبحِ صادق
 چرخِ رابرِ ستِ پیشِ آینه‌ی جوی سب
 مرغِ خوشِ بی‌کانِ آبِ شکرِ نقش
 از رُخِفتِ کلمِ آید قوسِ زینک
 در عناقِ مرغِ بے شکِ آبِ لب
 و آن قدرِ ستِ تعارُفِ نِزِ است

کردل دریا عطایت جگر فروزین
 اندر این ان که مردان و ساجد
 فشر شمشیر این وی و شیرین کند
 از میان مشرق میدان ائی محضر
 خلق هفت اقلیم اگر نرو و ز جستان
 صورتی کرد مجسم فتح گوید شکار
 کج کرد و دندان کردان بید محسوس
 از ره مروی آن دست برباید دوس
 چون طبیب مرکب کیر و عداج مجرب
 رایت نصرت پیش آیت و لیس
 از ره مروی نیار و تاب آیت کس
 لافقی الا علی لاسیف لا و لفقار

بند سوم

ای سپهر عظم از تو زیور یافته
 از چهار در که عرش حرمت انکار
 بر آید نقش ویت ویت یقین
 بر که دست را بدیرا که بسته گمان
 روز فتح الباب بر دست و دیار تو
 بر که مهر مهر تو بر صفحه جان شس
 باز قدرت بر کجا بال جلالت کرد
 آفتاب از سایه چتر تو افسر یافته
 کیمیا اگر نسخه گوگرد و حشر یافته
 نقشها بر بسته لیکن چن تو کتر یافته
 رشته دست ترا و ریای اخضر یافته
 نسر طائر افلاک چن بطشناو یافته
 مخزن ل را چون زر تو نگار یافته
 طائران سدره را در زیر شمع یافته

کبر انداز فریشت لاف بالائی نه
 هر که دست حاجتی خود تو برداشته
 با خدا و مصطفی رایی تو گیرد و داشته
 ساقی کوثر نه چندان مدح باشد و ترا
 با صفای کوهر پاک رضوان سالها
 کرب و دینی است پاکت آفرینش سبب
 رفت راز فریشت پایه بر تر یافته
 تا قیامت دست خج و حاجت آید یافته
 از خدا و مصطفی شیره و ذخیره یافته
 اسی ز تو دیاسی فطرت کلن یافته
 خاک خجالت جبرید آن کج تر یافته
 تا ابد حواس ترون و می آدم یافته

چند مردم

اسی معظم کعبه اصل از زبان مصطفی
 از نفوذ کوهر معنی لبالب شد بان
 ره روان عالم تحسین را نابوده
 اسی باستحقاق بعد از مصطفی از کور
 کعبه در عالم باقبال تو شاکر کرده ام
 لاف حمی این حضرت نمی زنم
 تیغ آن برست یا دل که منج الباب
 قبله دنیا و دین جان مصطفی
 تا بناوی بصورت برد بان مصطفی
 بی زمین بس درت آستان مصطفی
 تا بناوی پای تکمین مکان مصطفی
 آنچه حسان کرد در وقت زمان مصطفی
 اسی شاخوان این از دوزبان مصطفی
 تازه دار و زاب نصرت بستان مصطفی

تا پھر شرحِ زورِ یزدگرد کز نجات
 عرض حاجتِ تو حاجتِ منید آگاہیت
 رفتنِ آلاءِ امکانِ صبرِ حق ناممکن است
 منتِ خلقم بجانِ و در حسی کن تنها
 از زبانِ خلقِ بر ناید صفاتِ ثبات
 بروی رحمتِ بستانِ کجای جانِ تو
 از تو روشنِ مجی بر آسانِ مصطفی
 حالِ خلاصِ منِ ندر خاندانِ مصطفی
 و ربودِ ممکنِ و قدر و توانِ مصطفی
 و اربابِ از نیستِ خلقم بجانِ مصطفی
 و بر آید نو و الا از آسانِ مصطفی
 حرمتِ جانِ پیر یک نظر کن سون

بندِ پنجم

از منی ستوده مرخداست یا امیرالمؤمنین
 کربِ بی‌الابتر از عرشِ یحیی و کمر
 آنکه تو شایسته‌ای ز رویِ عز و جا
 سرکشانِ ہر را آورده سزا زیرِ حکم
 مدحِ کرشایستہ ذاتِ تو بایفتِ بر
 با ہمہ بالانفیتی عقلِ کلِ نابردہ او
 خازنِ کائناتِ و یاکیسہ با سپرِ حقند
 خواندنِ نفسِ صطفیاتِ یا امیرالمؤمنین
 محققِ کمالِ نجاستِ جلیاتِ یا امیرالمؤمنین
 شنیدنِ اندرِ خدایتِ یا امیرالمؤمنین
 بازوئی و آرزایتِ یا امیرالمؤمنین
 ثبتِ تائیدِ ثناتِ یا امیرالمؤمنین
 زیرِ شادروانِ است یا امیرالمؤمنین
 روزِ باز آرسنایتِ یا امیرالمؤمنین

بسکه لعل اندر دل کان خاک مسکین
 از نسیم باد نوروزی بشاید بریا
 خاطر محزون من درین خاطر کی کند
 آنچه عیسی نفس می در میز بود پس
 ما همه از دگر لطف کدائی می گنم
 خنجهم انسانی چنانکه عزت کار ترا
 از دل دریا عطایا یا امیرالمومنین
 بیش خلق جان فرایت یا امیرالمومنین
 وصف است لبرایت یا امیرالمومنین
 از لب معجز نایت یا امیرالمومنین
 ای شاهان است یا امیرالمومنین
 کافر نشین تناید با مقتدار ترا

بششم

ایکه فرمان قضا موقوف مان بست
 آفتابی کاسان سایه اقبال داشت
 پرکتب خانایداع یعنی جبریل
 هر کجا در مجمع قرآن خدا را آشتی است
 چشمته کز روی محیط آفرینش قطره است
 نسبت قدر ترا با وج کرد و جنتی
 آنچه کز و نابد و چشم جهان شنید
 دور و دران خلک و زرد و دانا
 بر تویی ز لعل کوی کربان است
 با همه فیهن ذکا طفل وستان است
 از کمال فضل و رحمت نافع نشان است
 قطره از نجه دریا می حسان است
 زانکه لوح او حقیق و دانا است
 جز و قمر میست آنم فضل خوان است

قبه نه چرخ لا چون از بر جید زجا
 بر لهر کاند ضمیر کان مکان قصدا
 آنچه از روی عالم امکان بری نیست
 بنده یحیاء کاشی از دل جان باقی
 بر در دولت سر است یحی خاک
 در دینان پیش ما چندی توان
 مرغ غنیمتی که آن بام یوان است
 صورت الطهار آن موقوف مان است
 صورتی که چندان کنی ارکان است
 روز و شب خطه آمل شناختن است
 با دل در بر امید و یان است
 عاقلی نمودر دلم و دینان است

در بند مضمون

تا بخت شد آفتاب من دولت
 لعل اصل است مشک و اربابین
 آفتاب آسان من امیر المومنین
 مطلق بنیاد بدعت نشی احکام من
 سایه لطفش معنی کرد بدوی جهان
 ای سریر سرور آورده از جاده تو جا
 بر سر است آفتاب دوزخ کم
 خاک و دار و شرف ز منم است
 را که دار و عوده الوتفا منی
 والی ملک و لایب حاکم و اسلام
 حاکم دین و شرع افع نصر و ظلام
 صورتی بودی جهان روی معنی تمام
 جهانی فرشتش دوزخ نام تو نام
 بر زمین احترامت فرخ رسید حرام

<p> باشکوه شقه دستار و رکن مستند انچه در تعظیم و تکمیل ایمان رود شیر تدبیر قضای بسته و فرمانست نسبت باز مده انسان خطا باشد خطا مثل توجیر مصطفی صورت بند دل </p>	<p> تاج جبر شیده و تحت سلیمان انگی بود آنهم از تعظیم سلطان و ام نهند از روی آویز و بک و ن فراتج کما گوهر پاکیزه جوهر را چه نسبت با جام معنی ایمان مانست روشن و اسلام </p>
---	---

زائران روضات را بر در خلد برین
میرسد و از طبعتم فاد و خلوه ها خالیدین

تمام شد بهفت بند ملاکاشی

بسم الله الرحمن الرحيم

بند اول

السلامی سبانت قبله نیاید
مهبوطی آلهی محرم اسرار
صفت انت سرایا آیت حد
دخت انت ترا زکره گردم تمنع
فاضل آید چون بدو چون انت
آن زمان قدرت شود طاهره حجاب
شیعیان کانونم نه زدن نشا کنند
فرش صحران رکابت شهرم و لایه
مقصود ایجاد عالم معبدی زین
ان فی هذا لآیات لقوم قنین
قال هذا المیل لارحمة للعالمین
میکنیم نسبت بخلق و دین و آخرین
بیشد از جان جنین بانا مشایعین
کاینها الاعداء کفر قبل بدامین

اِنْ جَعَلْتُمْ صَبْرًا لَمْ يَأْتِكُمْ مِنْهَا حَيْصٌ
 مَا بَسِيَ كَفَيْتُمْ وَدُنِيَ اَوْلَى سَوْءًا نَكَرَدُ
 وَتَمَنَّا نَتِ رَا اَلَا بَعْدَ لَعَادٍ قَوْمٍ هُوَ
 فِي مَهْمَاتٍ اَعْتَسَمَ يَا اَمِيهِ اَمُوْمِيْنَ
 اَلِي رُوَسَائِلٍ نَبِيْهِ دِي وَكَاهِ كَرِيْمٍ
 شَاهِدِ حَالِ اَسْتَا اَبْنِ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ
 وَتَنَا اَحْكَمُ بَيْنَنَا وَابْنِ خَيْرِ كَالْمِيْنِ
 وَوَسَانَتِ رَا اَلْبَارِيقِ كَا سِ مَعْدِنِ

بند دوم

مَلِّ بُو وَهَرِ بَشَرِ حِ تَوَا اَعْلَى اَلْحِيَابِ
 جَامِعِ دِيُو اَنْ فُطِنَتْ رُوْ عَظِيْمُ كَا فِ نُوْنِ
 سِرِّ اَمْتِ كَا بِنَا رَا بُو وَازِ بَرِ تُو بُو
 مِثْلِ تَوَا اِمْكَانِ اَرُو دَرِ عَدَاوِ كَا نَا تِ
 مَوْجِ زُو وَخَرِ بُو يُوْتِ اَنْ نَسِيْمِ فُطْرَتِ
 بَرِ دُو نَسِيْلَانِ عَطَا سَا اِمْلَانِ حَضْرَتِ
 هَا لَقِبِ لُطْفِ تُو بَرِ شَبِ شَكِ بُو نِ جَا خَلْقِ
 سِرِّ كَرِ اَنَا لِيْدَهْ شَدِ بَرِ اَسْمَانِ جَبْهَ
 اِي نَمِي اِيْدِ بَخْرَمَنْ عِنْدَهْ عِلْمِ الْكِتَابِ
 شَاهِدِ بِيْتِ مَطْلَعِ ذَاتِ اَكْرُو اَتْحَابِ
 شَرِّ طَيْرِ وَشَدِ مَلِكِ حَكْتِ وَفَصْلِ اَخْلَابِ
 دُو رُو بُو دِ مَكْنِ وَبَعْدَهْ عِلْمِ الْكِتَابِ
 سِرِّ رَا بُو رُو دِ مَوْجُو دَاتِ اَنَا جَا چُوْنِ جَبَابِ
 اَزْ كُنَا سَفَرِهَاتِ اَفَاوَهْ قَرْمِ اَفْتَابِ
 مِيْرَا نَدِ مَرُو دِ بِيْدِي اَلْيَمِيْنِ اَنَا
 تَمِيْسَرُو كَرِ اَفْتَابِ اَزْ دِي مِي نُوْرِ اَكْتَسَابِ

از دور و ز جلو باطل کالت محضر
 و ثنات انهم عجا ربنا و یه
 لایق است و تمجیدی حق از زیر نقاب
 جبریل نشاکند روز احد از کردگار
 لا فتنی الا علی لا یف الا و الله

بند سوم

ای خدایت بگزیده از میان ممکنات
 تا قیامت بشو اما فاما منکشف
 بهر اعدای خدشت انجمنیات آن
 رشح وید از رب علین العین
 گردم از قرآن انجام محبانیت
 قال کانت هم من قاصد الطین
 دست یحیی بن کمال طایفه پیروی بهشت
 لطف عین میگرد وجود اصل عدم
 نشستی نوح اندل بیت از قول رسول
 خواند ات شهر سوال بعد در وقت
 از محمد معجزات از تو حل مشکلات
 طیبات حضرت با مروه الطیبات
 زان سبب طلعت آفاق عین الحیات
 ما لهم فی الآخرة من باقیات الصالحات
 مومنات قانات کائنات عبادات
 از تفسیر وی شکوه دیت پاشیات
 ز فرد پوششی موجودات چشم التفات
 هر که زد دستی از اینها یافت از غمها نجات

از زبان جلال بر موجود می آیند
 بر روان قدست فی العبادات
 کل این لفافه من تحتایت الرسول
 طاهره طیبات ز الکیات نامیات
 هر سحر از ساکنان عرش می آیند
 کای بروح اقدس صلیت و حمت خدا

بنده چهارم

انجمن دیکتر در معنی اجل الوری
 ر منی از آیات قدرت قاف آن مجید
 انبیا البشهار مشکائی لطفت
 حمله میگویند از او می آید
 خاک و عرش را ملک ید باب
 در رکاب طلبت که میگردوید
 خصمت از وز کریم زان قائل
 و وز از تر خدا گویند بل من جنید
 یا تو اخای سر حقیقت ظهور
 نام تو اطلاق بواب قانون کلید
 رکالات ترا گویم نیاید و شمار
 هر چه گویم و کمال رتبه نبی و بعید
 در شریعت مقتد و در طریقت پیشرو
 در مروت و نظیر و در جوانمردی و حید
 در کرم صدم طائی که امی هست
 و امارت صمد کسری چو خاقانیت
 و سخاوت و دگون بحر فیض و فیض
 و فضیلت جمله اهل علم از تو مستفید
 و شجاعت لافتی خوان بیلان کر کار
 پیش تیغ خیمه عن بر و جبل الحصيد

روزیجا شوئت بر خصم خوین آورد
 بشکند نیت مصافک جبار عیند
 بهجور یحان صراف یوم خمس ستر
 بر کند شایخ چون عجاز تل منقعر

بنده خیم

ای سخن کرده لاهی بل بدعت سز
 سر فراران غیزان و خشار نوین
 بود و ذات الوهیت یب اشتباه
 زان سبب مودایز بل عباد و مکرمین
 ایزد از مهر تو دلهای مجاز ستود
 قال الارض شناها فقم المانین
 و زمین حب و اوند مار و رازل
 مژده فیها تو تون منها تخر جون
 اگر نبود کمی حلت لنگر بحر وجود
 لشتی ابداع چون بکشتی میگون
 بهر هه هزار کاخا پایش این
 دات بچون چون اوصاف شما
 حق نوشته پوشیدند غافل از فلا
 چشم غفلت پیشان نیشا الایوم لا
 من نیم مشرک که باطل انیک سخن
 فرق بسیار است عدای از دوستا
 گفت زان مرغی بالاسحار هم مستغنی
 تجعلوا ابتداء و ادا تم تعلمون
 یعنی غیبه هم کید هم شینا و لاهم نصیر و
 لیس لی غیره ان اتم الامضرون
 ان لاهم نصیر و ان لاهم یخرون

ای بلند از احترام است چمنبری
سرفرازان یافته نهال کبایت سرور

بند ششم

هر که توفیق لای عمرت را یافت
سالك راه ترا ناپناه استبیل
وانكه از جبل مشین منت شست
خلعت خالصت سبب التوب بود
رشته دین قطع شد بعد از وفات ^{مصطفی}
از خدا وحی امامت شکار آمدت
از خدا این حی مخصوص غدر خم نبود
بلکه تختی الناس الله و حتم شاهد است
گرچه در دین بصر اضطراری شد بدید
حاجت بان نباشد بر وجود آفتاب
چون کفاحسان از پیش چو سجده
یا ولی مدین هم از کدایان ام

نفت جنات تجری تحتها الانهار
و تکیه روی ده تو نعم عقی الداریات
بر در اندر تو گم نارا تا تخطی باریات
لیکن این سر را قلب الاول البصاریات
لیک از جرایم حکام تو تهراریات
مصطفی هم در نهایت مجرم سر یافت
از لب معجریان مصطفی اشعار یافت
از زبان نعلین باریات تا تکراریات
از شکوه کوه تکوین استقراریات
دین پیغمبر رواج از حیدر کراریات
هر که اندک کرد استعدا تو بسیاریات
از به مستغنی و محتاج احسان یافت

بنده مقدم

ای همه جانباخت یایامیرالمومنین	سروران اسیربیت یایامیرالمومنین
سیرعلی که هم محرم نباشد جبریل	در حرم کبریا یایامیرالمومنین
بر سر تقی که در معراج دست یزدنها	شد بکجه جای پایت یایامیرالمومنین
میکند دیو زه با شکول خورشید آسمان	بر در بهمان سرایت یایامیرالمومنین
ساکنان عالم لاهوت ابرو بگوشت	به سحر ز اواز پایت یایامیرالمومنین
فخر دار و از ره عز و شرف آسمان	استان شسایت یایامیرالمومنین
و حسب غار از خدا گشته مقرر خوابگاه	بر فراش مصطفایت یایامیرالمومنین
سوی حد تحانه لاهوت کس از ره و	بعد پیغمبر و رایت یایامیرالمومنین
سایه خورشید رحمت میتواند کرد نام	به که آید و قفایت یایامیرالمومنین
تا خدا و جبریل و مصطفی مدحت کنند	از که می آید ثنایت یایامیرالمومنین
نیم جانی دارم بهم غرض نیکس دهم	از برای و نهایت یایامیرالمومنین

خروج

گراماقت اجانان شود مردن
آرزوی مرگ بنودار نجابت عجب

مقدم بنده

بسم الله الرحمن الرحيم

مجلد اول

اسلام می شرف خلق الله العالین
اسم عظم عقل کل مالک قال النس و جان
سند آرا می خلافت برو می کلمات
عالم رزاق زمار زقنا ینفقون
انبا و اوصیار و حقیقت حب الف
فشی یوان صف مالک الم الحساب
مغ دست آوز باغ و شست و القدر
قبله ام القرسی تبکیرة الاحرام دین
آیه رحمت مام دین امیر المؤمنین
قره العین ملک شمس الارسیین
ساقی انبار خمر لذة للشاربین
هم معنی ولین هم بصورت آخرین
شاه فضل و کمالت رحمة للعالمین
طفل بی خوان کتبت خانه لاجلین

خُرج و خل مشرق مغرب و دهر و دما
 حق کلام خویش از نام برسی نشاند
 می برند از نسخامت کراما کاتبین
 شدار غنی علی با آیه الکدری قرین
 انچه می یزد از اسم عظم پروردگار
 محضر کرویا را از تو محضر حسبل
 در بواسی جث جویت یک پیروز
 و فضای قنارت خضر یک صحرا
 انکه از اسرار ذات کرد کارگاه بود
 واقف از اسرار ذات هم سوال بود

بند دوم

ای من مین کردن باز تو می کس
 لیست جیب صفت تم و فریاب
 استیت آستین قناره امدست و بس
 این بهت محضی ان قهر محتبس
 شمع عدلت چرا آید سر انتقام
 بته غفار ابناء عنبوت آرد بس
 در صف یکار بر فوج سپاه شمنت
 بهر قبض و ج غزائیل گرد و بس
 لیست بطلیوس تا بان شخ و دم زند
 حکمت جایی که میگرد و سیار محبس
 پاوشای یافت از نامت میان جهان
 با وجودی آنکه جز خاتم نبوتش
 دیگران بر تو چون ان مقدم داشتن
 لی توان پوشیدوی بجز با حارس

در ولایت و قیام و قول است اگر در نم
 هر سحر خورشید از مشرق بطوف گشت
 فرشتان این جلالت می شد از بر و ازل
 اگر نبودی کفر کفتم نسبت با انبیا
 با حیات و شمعان که نکردید جمع
 دست و تنگت چون علم شد خدای زین کا
 صبح را با آنکه باشد زندگانی نفس
 میدوید و سیاه از شوق جان کفر
 پرچم ز تار خورشید آری نمودی رس
 فرو و قمر خانه تقدیر گشته پیش لب
 ذوالفقار تکیا زوی بودی دست
 لا فنی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

بند سوم

انی که اسرار ترا اسد کبر یافته
 در شب معراج سلطان میر صطفا
 حق تعالی بسته عقد حضرت تبرع
 بر سجان الذی سری میگویند خلق
 در بخت امیر المومنین نشاخته
 قاصد چاک خیم ام فلک و بالاد و
 سالها ضرار و یها کرد با عمر در از
 رتبهات را از بنی آدم میر یافته
 در حریم قباب تو سینت مصدرا
 تا قیام قائم زین عقد کوهر یافته
 در مزین احمد مرسل مکر یافته
 در هزار آسمانهای غضنفر یافته
 عقل او بحر ادراک شنای یافته
 خضر سرار ترا فی الجمله در میر یافته

روزدارو حکم حساب از سلمان	شعب رسایه دتی ز قبر یافت
از خلیفه ماه پوشیدت نصیر میز	چیره رتا خورشید از ابو ذریافت
از جناب که با هر گم حاجت خواسته	حاجت و از رو کاهت مقدریافت
از خدیو که دل گردون داشت و شهنشست	آیت الهی که دلت سیکندر یافت
وزیران صفای ز سر عدالتی	تیمار کر یک جهان کنی که او حرم یافت
بر تبت کر بنایستی که کردی بد	آدم خالی کجا از خاک نشستی منتعجب

بند چهارم

دیر دوست زو آيا خف کردی مقام	منروشی از فراق قبله دین محرام
بیتا ز غبار و جاه از شک خف	مینند سنگ از حجر بر سینه زور قیام
بیت جان روضه است بوج	عمره می زند بر کوی از بیت محرام
توبه شیرین می زوی سچیده	چون او خالی از جلیست خاص عام
حرم عالی ترا دیدت میگوید خدا	زانکه صاحب نه او خانه میباید مقام
سکه می آید سلام عشق خاکدست	خلق میگویند در کاه اولوی السلام
سجده اگر عارست خار این بستان	زانکه دار و دینی از قریب رتا احترام

منظم گردید تا در ملک مداحان تو
آب از جان بری نگیرد و در آن حبست
ناظر سر کا فضل آتار تو یعنی نصیب
آبروی بحر کائناتست زیر نعلین
آرینودی زار بل پائی لایست میان
به استقبال جانب است و زوین

عرفی از لطف تو سر گشت دیوانش تمام
یابی کل مانع کوی تنایت مدام
میرساند روزی دم بمردم صبح و غام
یک غلام خاکسار گوشت خورشید نام
جان کجا با جسمی سیکستی استیام
حوریان با رقص می آیند از غلبدین

بنده پنجم

مصطفی
ای بودی زار بل و حروان
شد بالبتج بحر معانی از لهر
سرنوشت انس جان آخا تقدیر شد
کلبن باغ غنی را با تو چون پیوند
گسار و یاد در عالم بحسن اعتقاد
در حقیقت هست بط صورت معنی هم
آرینور عالم ایجا و از نور نبی است

مصطفی
جسم تو جسم نبی جان تو جان مصطفی
تا رسانیدی همان ابرهان مصطفی
یک بان شد تا ز بانیت زبان مصطفی
از تو شد سر سبز ارم کلستان مصطفی
چون بیت موسیقی در کاروان مصطفی
داشت آن لطیفی که با جسم تو جان مصطفی
از تو روشن شد چراغ دودمان مصطفی

ای که عقل نکته سنج از تربت پدید آید	در خور قدرت مکانی خبر مکان ^{مصطفی}
چو توان ده یافت از معنی لیسبر سخن	میخوان فهمید از شان ^{مصطفی} شان
بار رسول سیدی بودی و تپانند	زانکه حول بود چشم ^{مصطفی} شمنان
وصف ات که گشتی به کلام کردگار	شاید تعریف اگر یاد بیان ^{مصطفی}
منیم حسان لی کمتر حسان ^{مصطفی} نیم	لیک کویا هست بهستم از زبان ^{مصطفی}
گرفتد عکس خیال اتفاقات سون	روزگار آینه میسازد آب و آبن ^{مصطفی}

بند ششم

ای که میدانست یا امیرالمؤمنین	میشناسد مصطفای یا امیرالمؤمنین
باید آمد سر بر آور دست از یک ^{مؤمنین}	بازوی خیر کشایت یا امیرالمؤمنین
بهست توان اسر وضع تر قیاس ^{مؤمنین}	فضل یوان ثنایت یا امیرالمؤمنین
آنچه فوق قدرت اعجاز کل انبیاست	بهست تحت قیایت یا امیرالمؤمنین
بر دو عالم را بد و افکند چون ^{مؤمنین} کبار	موج دریای عطایت یا امیرالمؤمنین
دست سائل چون کف می پاشد ^{مؤمنین}	آرزو وجود و سخایت یا امیرالمؤمنین
آدم آورد ده پناه از ترک اولامی ^{مؤمنین}	بر حریم کبرایت یا امیرالمؤمنین

نوح از شستی گرفته کاچه بین بد	آتشه در معنی کدایت یا امیرالمومنین
با خدا و مصطفی در معرفت بیگانه	آنکه گردید شایسته یا امیرالمومنین
حق تعالی سیشد از شیعه غالی ضا	ایک که بودی ضایت یا امیرالمومنین
یا کلام حضرت باریست یا قون	بر که میگوید شایسته یا امیرالمومنین
گشید اندر خیر از حضرت پرور کا	ابتدا و انتهایت یا امیرالمومنین
حق تعالی که فیض مودا سرار ترا	مصطفی هم خود نمیدانست مقدار

بند هفتم

ای ایمان خلایق ع ایمان شما	اصل و تصدیق کیفیت شایسته
مانده اعمال خلق اولین و آخرین	و رف مستوفی سرکار دیوان شما
هر که در ارض سما عالم ایجا د	ز ابته امانتهای عمر جهان شما
با جلالت قبینه آسمان لا جورد	غنیجه نیلوفر ای ز بحر عمان شما
عصه ایجا و ایا یک سعاری لازم	وسعت میدان امان بھر جو لان شما
این دت را که ندو ر است در جهان	چون دت خانه ز وجود و حسان شما
با وجود انیموت یا امیرالمومنین	این تغافل و دوزار الطاف حسان شما

عالمی از ظلم و ستم از افغان شهباز
 انچه از باد مخالف غرق شد در بحر ظلم
 این قلم و گشت از مستوفیان نیز
 آخرین میرانه سکنا می مجان شهباز
 مقبلت صورت آزادست در معنی
 گشته کارست اما از غلامان شهباز
 اگر چه سلمان ابو ذر نیست اما سالت
 و اگر شاه شهید است و ثنا خوان شهباز

بایدش مضمون اخلاص تو د جان شهن
 شاعری بنگر که باید شعری پنهان شهن

تمام شد بهفت بنجیل

بسم الله الرحمن الرحيم

بند اول

السلام می ستانت بر از چرخین	آسمان را و پیشین تبت حکم فین
السلام می دل آخر مد و کار رسول	السلام می فتخار اولین و آخرین
مقصود من گنت مولا مطلب غید	صاحب در وصایت باعث کمال دین
خلق را مولا ز جان ولا و یعبدول	والی مت جمیع بجز امیر المومنین
تا جدار ما مسند نشین بل قی	شهبود را فنا ز امان حق در روزین
خلق را حلال شکل صفدر شکل کشا	معنی یافتجا صاحب سجده بین
هم وزیر مصطفی بسم نظیر مصطفی	رحمة للعالمین جن رحمة للعالمین

<p> از شرف خیر البشر مانند خضر سلیمان بوده در پرده بعثتین گشتن آستان بخت عیسی چرخ چارین حضرت وح الامین خاکینا مانند در مدح حضرت شیبا جلوسیم بعدین مایه فضل و کمالش هم رسولانند </p>	<p> بهترین خلق عالم با کمالات رسول و شایسته آن احمد کواهرتبه رتبه آن وج قدرت صاحب الطور بر کجا کردی دولت مسند آراعی لال مصطفی قدر تو میداند رنوع خلق بر که از مقدار او محرم رسولانند </p>
--	--

بند دوم

<p> از ثواب احمد را جدا هرگز ندانند بچشم از نیمبودن کارش و جان و رت کاروان شک و شوق تو میکشود و روان چون شمع و شایین مست لعل صید کنی از لطیف است شمع سی تجلی زار شد خانمانی کنی خالی تن تنها سوار از دماغ او رس آرنجی و نیا معزور از شرف خیر البشر مانند خضر سلیمان بوده در پرده بعثتین گشتن آستان بخت عیسی چرخ چارین حضرت وح الامین خاکینا مانند در مدح حضرت شیبا جلوسیم بعدین مایه فضل و کمالش هم رسولانند </p>	<p> از ثواب احمد را جدا هرگز ندانند بچشم از نیمبودن کارش و جان و رت کاروان شک و شوق تو میکشود و روان چون شمع و شایین مست لعل صید کنی از لطیف است شمع سی تجلی زار شد خانمانی کنی خالی تن تنها سوار از دماغ او رس آرنجی و نیا معزور از شرف خیر البشر مانند خضر سلیمان بوده در پرده بعثتین گشتن آستان بخت عیسی چرخ چارین حضرت وح الامین خاکینا مانند در مدح حضرت شیبا جلوسیم بعدین مایه فضل و کمالش هم رسولانند </p>
---	---

عرصه ناور و کرد و گنج نام شیر و بز
 خون کباب خشک کرد و تیسر و از نیم
 سه گین و بین آن دندان یک حب تیر
 آن نان حج ارجال خود شود هم زم تو
 بازوی خیمه نشا چون فرازی و بر
 در پنج دست و نیت کیمیت و گکار
 بز و لان جان و درین چرخ انقض
 ساعد دست تهو را شو و محس
 پانند از پیش تنم صولتان قدس
 مرگش از آینه شمشیر کرد و منعلس
 لندرت و نیت رفرق خصم از نیت و
 لافتی لافتی لافتی لافتی لافتی لافتی

بند سوم

هر که ای کرد و نیت فیض تحریافته
 غوطه در پیر کیم در بحر تولا نیت
 هر که از روشنی بر کفایت نهان
 از فصیح جان کیمی فصاحت بود
 لجن نمبر کنندش تا ابد مجرایان
 پیش جبهه رتبه هر خاکسار و کیت
 بهر نانی از تو که و اندر سره گرسول
 شولت و ارا و اقبال سکندر یافته
 گوهر مقصد بدست از لطف اوریافته
 پایگاه حضرت سلمان بود ریافته
 بهر که از فیض چمن طبع سخویافته
 خضت این مقدم از محراب منبر یافته
 خوشنشین آسمان پایه شریف یافته
 صد شتر بار از تو سائل کوهر زیافته

ریزهای سنگ دمی که از روی لطف	و اچو که داند زلف مقصود کو هر نیست
بله قدر ترا با یله قدر بنی	هر که بنجید است نزوق برابر نیست
جز تو یاری نیست عالم که لطف ختم	ز و چنین برابر او چون همی نیست
سجده فرسائی و تهر گم شوختن	تا اندیشانی خود است و نیست
برامیدی و تنه ادم روی نیاز	آبر و میا نیم از خاک این در مات
خاک این بجز شمش آبر ویم سب	باشم نذر هر دو عالم تا اند مقبول ب

بند چهارم

انجی یاد کشته از شان توشان مصطفی	جانشین مصطفای هم نشان مصطفی
از ره غوغا شرف آمد چو مژه شربت	بنی و آل آن آفتاب آسمان مصطفی
و جهان حق مکان بالکین باشد سر	تا تو بنشین مشرف شد مکان مصطفی
ایکه بسودت خدا و مصطفی و کائنات	مدحت را گفت از دوز زبان مصطفی
دین احمد را منور کردی انوار فیض	ای نور و شمع چراغ و دومان مصطفی
صورت معنی بغیر نمه ذات	جسم تو جسم نبی جان توحان مصطفی
در اجداد یک تن از صحابا پوری نکرد	ز انهم است توبه بودی جانفشان مصطفی

ایلمه باز و رولایت گشتی از روززل	توت باز و می تان ب تو ان مصطفی
در کلام یزدی شای با بعد در شان	انچه نازل کرد لطف حق بشان مصطفی
خویناه بی پناهی ملا و یکسان	جز تو گنج و پناه من بجان مصطفی
از جفائی آسمان پناهنده باد	یا در و الا تو یا آستان مصطفی
خاکسار این م بر دلست فدا و ام	رحم کن حال من به روان مصطفی
تا نگاه لطف تو شاها یافتد سوی من	بردارم سر که این خال دست روی من

بنیاد نجم

گروه تیغ ایزد عطایت یا امیر المؤمنین	داوید خیمه لولایت یا امیر المؤمنین
آیه تبلیغ نازل کرد ایزد بر رسول	داو جاسی مصطحات یا امیر المؤمنین
تو خداوند جهان این نعمت مان پذیر	عالمی داند خدایت یا امیر المؤمنین
این بان و کام خلق این یاد و مان	خلق شد بهر شایات یا امیر المؤمنین
زینت مهر نبوت شد بدوش مصطفی	نقش پای عشق شایات یا امیر المؤمنین
در سپر و در هر کون گشت از سر است	پنج خیمه کشتایت یا امیر المؤمنین
جمله صاحب تکواهان نظر بر شست	جدا و است سخایت یا امیر المؤمنین

حسب تقدیر خدا محکوم امر نافذ است
 و سبب است او هم روزگار است
 نسخه کسیر عظم حسبت پیش کل ملان
 خواجه تا شنید با هم سان مهر داده
 خود بهار شتر تابوخت در آورده
 چون موزق نمیداند گسل سر ترا

وین قصه بهم برضایت یا امیرالمؤمنین
 ایدل و جانم فدایت یا امیرالمؤمنین
 دُرّه از خاک کایت یا امیرالمؤمنین
 بر در دولت سرت یا امیرالمؤمنین
 بواجب هست این حکایت یا امیرالمؤمنین
 لطف این در تبه خود او مقدار ترا

بند ششم

ای که در بزم جهان این خلق این شاست
 شش هفت را فیض یارین رسد و بر
 دفتر تقدیر کآمد سر نوشت کائنات
 خلق را کرد و گریبان چرخ اعمال خلق
 آن کج و طلعت آمد مشرق نوار فیض
 صیحت و دین این نماند غوث سر
 است و رخ که در گیر و بدر یک خلق را

سیر چشمان انظر بفضل خوان شاست
 یفلک ایست خمر از بار حساب شاست
 اگر حساب آن گنم فروغی و دیوان شاست
 نیست غم ما را که دست ملایمان شاست
 حال امان سحر جاک گریبان شاست
 و کس سجده سر رضوان نام دیوان شاست
 مدتی از شعله کون شمشیر زبان شاست

<p> رستم وستان که مشهور با آن بال پر چون نگردد و دامن امید ماکان کهر بمحو کاشی از شما دارد امید جائزه مگ کاه محنت شاها که زبیداد چرخ مثل چشم زخم کریانم سجال بختین در و خود از تو دارم چشم در مان و مثل زال منحنی ز نور میدان شستما غیرت ابر کرم دست و افشان سها زانکه موزون دیار بند حسیان مضطرب اندر حالت وینا خوان شستما در و بیدار مان قوف مان شستما ما امید این بن زار لطف آن دا شستن </p>	
--	--

بند هفتم

<p> مولد شاه خج کرد و چین بیت سحرآم لعبه را خاند بیت امدار بابا بختین ابن عمر نفس پیغمبر شه مروان علی قامع بنیان کفر و دافع شرک و نفاق افتخار خانیانی امی سرای شخص نور اکلی ایات اشاها بن فقیر بن الفقیر بر دوت نه آسان اسر صید عجز و نیا گشت اگر با جفا را قبل آن عالمیقام مستی آن بیت آستان دین اسلام صدر دیوان شریعت مفتی حل حوام حامی بن الی امت پس خیر الانام چون بن آمد منزه انت اطل و ظلام سبک کانت اخدا و ندان علم ابن نظام استانت را کند مهر جاساب احترام </p>	
--	--

جرعه نوشتن شیراز جام معرفت	ریزه خوارانت خداوندان بخت تمام
جمله خدا و لو ما آدم کریم ابن الکریم	جمله اولاد تو مهدی مام ابن الامام
دین احمد روشن از شمع هدایت سخی	آروده تاریک مثل شام و زایل شام
ساقی کوثر تویی و داور محشر تویی	از تو چشم منقصد دارند یک غرض عام
قاضی هم احسابا بنده و داورا	چون هم حیران بخوش روز قیام

باغلامان و ت کن شمرن استاده دین
باشم اندر جبهه شان داخل خلد برین

تمام شد هفت بند

از نسیب ضرب شمشیر تور و زمر که
 بهفت چرخ از گردش چشم جلالت مجسم
 مستفید از خله فیض موسی زمان
 پایه جاه و توراوی که یزد داشته
 آن شهینا ہی که ابد الاهی مرآت
 سوره انا فتحنا لک ربنا عجل
 مرغ روح اندر تن عدا حوسل قدس
 بهشت خلل از گلشن باغ جمالت
 مستفیض از چشمه لعل تو عینی نفس
 فی ملک اباشد آنجانی فلک و ستر
 هم چنین هم بسیار و هم به شش هم پس
 آیت نصر من الله وایت فضل و کمال

بند سوم

تا بعالم متر اشنا با برادر میاست
 مفتی تقدیر و قاضی قضا و زجر میاست
 اگر خدا نمی و ترا لویذ نصیری خور است
 هر سفال که حاصل کرد با بوس است
 آیت تطهیر و شانی نازل کرد حق
 هر کجا عنقا قفسی رت بال قدرت باز کرد
 از سخای ابر نیسان کف پخش تو
 زور دست و قوت باز و سمر میاست
 عالم علم و دو عالم چه تنو کتر میاست
 گوهر ذات تو چون خلاق اکبر میاست
 حور خلل آزار بر و ز حشر زیور میاست
 بسکه روح و جسم تو طاهر مطهر میاست
 گوهر کاف که دو عالم را محقق میاست
 بحر مر و اید معدن لعل و کوهر میاست

چتر والائی در زیر پر وبال سب
 چون شمع اج پیغمبر ملاقی با تو شد
 عقل کل بالکل ترا مقصود کل انگاشتند
 نیست اگر حکم تو بر حکم قضا غالب چرا
 باشکو شان الا نیو تو بودن مشکست
 خاک را من گه پاک ترا یا مرضی

بر مثال پیضه که دون فو تر یافت
 و در حرم کبریا می شیر صدف ریخت
 جوهر دل بهر جوهر ز جوهر ریخت
 رحمت از مغرب به شرق مهر ریخت
 از ولایت تخت ز قرب حق انست
 تاج او عونی تبارک تخت و تاج ریخت

بند چهارم

ای ضمیرت آفتاب سمان مصطفی
 پامی تکلیفی زین مسند خیر الانام مصطفی
 بهجومه که بر تو خورشید کرد و پایه دار مصطفی
 هم بصورت هم معنی هم قبول و فعل مصطفی
 گوهرت از پیش فایضه ذات خدا مصطفی
 ابل صورت ساختی سیرت معنی یلم مصطفی
 بکه در عالم شریعت اروا می دوه مصطفی

گوهر ذات تو شمع و دمان مصطفی
 زو به بازوی تمی شایان کمان مصطفی
 میوه و حبس کالت از دکان مصطفی
 عت و شان یکسر غوثان مصطفی
 خاطرات ز بس معانی گنجان مصطفی
 تا رفتی فیض معنی از زبان مصطفی
 رفت بعشقین نام و نشان مصطفی

بعد پیغمبر فضیلت مرزا زیندگ
کاروان لاریت چو تومی ناید
یاغیاث السعیشین با شفع لکذیز
نیت لرح تو قرنی بساط قریبا
از خدا تیلوه شاهد در ثبات شکار

جسم جان تو سیر با جسم جان مصطفی
بر سر منزل سلامت کاروان مصطفی
سوی فائقین کعبه است از امتان مصطفی
نیت لرح تو یعنی بر مکان مصطفی
وز نبی من کنْتُ لی احدث آینه وار

بند پنجم

گفت پیغمبر ثنایت یا امیر المؤمنین
نطق عیسی شد که اندر با حق کلیم
سلسبیل و کوثر تسنیم فرو دین
عقل کل در فکر معنی نفس کل در فکر
چون لیکار برائی صل یوسف تشنه
بر سپهر یقین و ج معانی جلوه کرد
چون نباشد بر تر از معراج او معراج
فریه ناخویشد و ز خویشد تا به فریه

از روحی شکل کنایات یا امیر المؤمنین
از کلام جانفزایت یا امیر المؤمنین
آب از شرم صفایت یا امیر المؤمنین
پیش طبع نکته زایت یا امیر المؤمنین
خلد مشتاق نقایت یا امیر المؤمنین
چشمه خورشید رایت یا امیر المؤمنین
دوشل احمدت جایت یا امیر المؤمنین
بسته مهر ولایت یا امیر المؤمنین

چشم و از مکر نهو اخواهد خامت شوم
 واده ام سر در هوایت یا امیر المومنین
 چرخ را از آسگاه فخلد رعشرت است
 سر زمین نقش پایت یا امیر المومنین
 آبروی سخن پیشانی جن و بشر
 خاک و رگاه کدایت یا امیر المومنین
 سنگ اقبال نصرت منزل فتح و ظفر
 سایه خمر ولایت یا امیر المومنین
 دشمنانت از گردون اتمید و اتمند
 دوستانت از حق استحقاق ابروم صددا

بند ششم

د فقر تقدیر حق فروی دیوان شما
 لوح محفوظ خد الوح وستان شما
 پیر تعلیم خرد و کشف راز معنوس
 در علوم معرفت طفل زباندان شما
 سر مبه کز وی ملک دین و پیشین
 خال ایوان شما یا اگر میدان شما
 نشه بحر عطایت هر چه درستی است
 ماه تابابی همه عنوان احسان شما
 شهر ماری سوامی خسرو ملک جهان
 یلقلم دنیا و مافیها بفرمان شما
 طائر قدسی که شاخ سدره فاروشان
 بر سر عرش معلی مقرب خجانشان شما
 نقف چرخ بی ستون آینه بدین
 پای جبار خفیل عبد پیمان شما
 ششای ممکن نمی باشد ز امر نافذت
 قبضه تیغ قضا و دست امکان شما

نازنج خدائی هر چه خواهی بخت کن
 بجز که هر زیرو کان لعل بیمان شست
 چاشنی که یثیم روضه خلد برین
 کاسه لیس من و سلوای غمیان شست
 موصی حب عصا با آن کمال معجزت
 پیکارنی کوئی طوعت و نیت شست
 رب بستی کو معین مصاف شکست
 ربنا انزل تا خمی ان عالم پرورت

بند هفتم

ای سرکوی قریش و غده السلام
 ساکنان خال درگاه تراضوان غلام
 سیر مینی کاندازان باشد شکوشت میم
 آسمان کرد و سبوی باد و خورشید جا
 مسند جاه تو بیرون ز افکار جهان
 منزل قدر تو افزون ز او نام نام
 زاده لطف تو خلد و شعله قهرت سقر
 بر تویی وی تو فور و سیاف ظلام
 امر حق بر طبق تیر تو جاری و زوب
 چرخ کرد و نیر فرمان گردان صبح و شام
 اثر نبودی مهمتم را می از روز و رزل
 کار و بار تو فریش جمله بودی ناتمام
 فیض کیر دست انعامت سکند با ک
 بریزه چرخ ان جهانت سلیمان حشام
 چیست تعریف تو زین بهتر که خیر السلی
 با کلام حق ترا نسبت نموده لا کلام
 دافع در و بلائی افغ رخ و مجوم
 شافع روز جزای و تکیه خاص عام

پایه داری که به خطبه نام تو هست
 چون کلیم اند که بارون سجا شود
 منقبت های تو بیا فی مدار لاجرم
 ختم بر یک شعر خود کردیم باقی و السلام

غارنی خیر کشای ساقی گو تر عطا
 زور بازوی ید الهی مصطفی

تمام شد هفت بند فائق

بسم الله الرحمن الرحيم

بند اول

السلام می مشرق نوار العالیز
پادشا و ملک هستی هستی عز و شرف
مطلب از من کنست علی مد عاز آنا
سرور دین و تکمیل مازیا آقا کان
ساقی کوثر لواء الحمد اصحاب
مرجع و النجم و سلطان سیر لافتی
سبحی سلمان بشتار زنه از دست
ما و بیج برتری محضر بصره و دین
عالم اسرار عالم علم و نفسین
مقصد از وحی طبع و با عت کمال
عیب پوش ما گنه کاران شفیع المنین
رهنمای خلق و زو دین و دوسین
فخر ثنائان مان بشتابنده روی زمین
شیر نیر و ان همدان نفیس المرسکین

دافع کج و الم با شافع هر دو سر
 صاحب سلونی راز و ارگوشت
 منظر اسرار ملت منظر صدق و صفا
 موطنی رحلی شاه مارون منتزلت
 رافع اعلام نصرت قانع بنیالین
 صدر دیوان کرامت مصطفی راجین
 حاجی آثار بدعت حامی دین متین
 عیسی کردون فعت افع اعلامین
 پادشاه هر دو عالم جان جانان
 سید اولاد آدم زوج زهر اوتول

بند دوم

ایکه کرطوفت و زمی بوی نفس
 با جمال کمال نیست کل را نسبتی
 روضه رضوان شبنم قدسیان شکفته
 توکل کلزار عصمت لؤلؤ این چار خوش
 آفتاب از نور رامی و شن تو پر توی
 پیش روی شکاست اختران شب
 با شکوهت قبه نه چرخ همچون بیض
 نیست عفتا پیش قاف شایسته الیک شمس
 هر که از خرمی و تور و زمی شد جوی
 گوهر زار اندر کایش آید از عدس
 فی چنین جان تی تش و شمشیر تو
 فارس کرد و شن و آب بر اهی و نس
 داستان ستم و ستان سیر بیرون کند
 سیاه بیند زور بازویش شاهایک نفس
 چاره و ماندگان ختم است بوات پس
 بخت با خیز تو گو کام دل مامید

سطریم و ز دست دل یا افاد لوم
 کار من پر شکل و حال هر شکل تو
 عیسی ای منی مان در و جان منی
 جان تو جان منی ان سب جان تو منی

بند سوم

ایکه نور جان مهرت نور و یکد یافته
 آب مروارید دار و دین آن بد گهر
 هر که چشم و ابا مید نگاه لطف تست
 از نگاه خاص سلمان اسلیمان ده
 بانایا جان منی ما کمین چاکرت
 چونم برداشته بهر جهاد اندر رها
 بهلوانی چون عمر راکشته از ضربتی
 تا بدست و الفکار آمد رسول حق پرست
 بهر تو صد بار منی گفته خیر الم سلیمان
 قدسیان اوت پر و از تا با هم نیست
 آفتابی تافته جان نورها دریافت
 گوهر مهر ترا کمتر ز کوهر یافت
 با دوه مهر ترا به زاب کوثر یافت
 صد که اذ فضل عامت تحت فست
 صد شهباز بند کیمایی تو غنیه یافت
 زیر ران اشتر فردوس اشتر یافت
 جان نصیر لطف جان نجشت مکر یافت
 شکر ابلیس او خون تپان سهر یافت
 صد شرف از منکار روح الامین یافت
 گشت کوثرین با فتن زمان نام یافت

بند چهارم

ایک شانست در وقت بیان مصطفی
 استینافشان بر وی حق گردی است
 فی همین روز حرف از ثنات میزنم
 مشترکیت ظل رفعت مه بهرام زور
 چون مکین سدره شد جبریل از فتا
 ورنه چون آدمی شهاب از راز اولی خیر
 چون بهم آمد معنی قوس مکان با وجوب
 مقتضای مجتبی مصطفای مقتدا
 ماسن بیکر ندارم جز درت پر کر شهاب
 سخت یابو سم ندارم جز تو امید آسبی
 گن مرا از دیکران دین دنیایی نیاز
 الیک بخشیدی بسائل ماله اندر نیاز

باقی از صلبت در عالم نشان مصطفی
 سائل را بی توره برستان مصطفی
 بهر زمان دست و صفت یابان مصطفی
 نیست شهاب جز کس آسمان مصطفی
 لا مکان دست جایت بهجنان مصطفی
 بگذر و بی آنکه حرفی بر زبان مصطفی
 بود و صورت کانت با کمان مصطفی
 هم جهان مصطفای هم توجان مصطفی
 ده مرا بهر خدا جادو امان مصطفی
 رحم کن حال از من بجان مصطفی
 الیک بخشیدی بسائل ماله اندر نیاز

بند پنجم

گفت حق بایع برایت یا امیرالمومنین
 در دل خلق است عجبی حق چنین
 پایه قدرت تجا این عالم امکان کجا
 از حق بیک ملک تسکین داده
 مهر فرو شد تجلی گر بر آید ز بسین
 عقل کل از پیروان و پیشتان
 زنده جاوید شد هر گس لب وقت در
 دل حننی شد از دو عالم هر فقیری را که
 زال دنیا را تیغ و تیغ غلطانده است
 صاحب ملک انقشی نجر ایجا و تو
 شاد بدیخانه علای علیین تویی

خواند مولی مصطفایت یا امیرالمومنین
 در کمال حق است جایست یا امیرالمومنین
 بر سر عرش است پایست یا امیرالمومنین
 روند هرگز و عایت یا امیرالمومنین
 ساعد بیضا ضیایت یا امیرالمومنین
 رایت پر نور رایت یا امیرالمومنین
 داشت نام جانفراست یا امیرالمومنین
 چشم بر دست سخایت یا امیرالمومنین
 بازوی رستم رایت یا امیرالمومنین
 زافرش نیست غایت یا امیرالمومنین
 شادم تیلوه شاد خضر راه دین تویی

بند ششم

ایکه حسن جسم و جان از فیض احسان
 خوشش آفرین منی فرمان
 پیر کردون زو شب با صد و چهل سال
 گوئی و مبعج از بهر جوگان

مطلع نور امانت شاه بیت خود و جلال	مطلع طمیر عصمت شاه شایسته
انگه باموسی بطور این مد و سخن	در سخن دوم و طیف لعل خندان
لبیسم من تار تم حرف زبانت پیش	صاحب ثنا با خود ثنا خوان
انگه از یک م بیکه م مرو کا زازند که	در و مند زنده بر امید و مان
انگه کید ساحران اگر باطل از عصا	از عصا و ازان قصه شوکت شان
اسخه عقل ابر ناز با آورده است	آتشین با ریحه طفل وستان
هر گاه ز دوستی امانت بشش کردید و	مطلع صبح سعادتها کربان
چون دارم و سخن از تو امانت کردنها	تا آید دست امید من امان
این گریه می که بخشش اصلا چون داد و	هر گاه از از کر م صد گنج فارون ده

بیت هفتم

آن شهناهی می بخشی که ایا خدایم	افسره طانی او کلیل شاهی صبح و شام
منظربه یونان بند رویم که جز گوشت	بخشش و ایثار نفس مال شد به تو تمام
تا زهرت بتوی حاصل کند با صد و سی	همه از نار شغاف می کمر ستوده و دام
بخت افغان کعبه کوئی ترا بر هر قد	به استقبال می آید دیوان از السلام

چیت ستم میکند بهرام رم از بیم جان	از تیرگی آری خجسته گین از نیام
حسن یوسف علم آدم صبر یوسف آجضر	از کجا بود است اینها گریه و نواز تو دوا
میفرود شد باز از غم در بازار شمس	تا خریدی ناله از روح الامین ره بوم
کز کسی نه سار چون تاه تو میتد هجدم	چشم او چون مهر نور تو باشد تا شام
شوکت شان سلب یکنای کسی و جسم	بوده است انودجی از شوکت شان شام
تا بگویم غم ندارد و غمش ازین خمی و گریه	زود و رمی کن کمالش ای شه والا مقام
تا بگویم این در غمت تا کی این رخ سفر	باز کی بینم دل غمیده خود را بکام

ابر تو شایا صد سلام و بر تو شایا صد درود		ابر تو شایا صد سلام و بر تو شایا صد درود
زخمی غمید را بهر غداور یاب زود		زخمی غمید را بهر غداور یاب زود

تمام شد هفت بند تمی

بسم الله الرحمن الرحيم

بنداول

السلام لى قناك سمان دودين
عالم روز قيامت قاسم ناز جهان
چار دفتر معلم نه فلک پادشاه
تاجدار بلقي مسند نشين
قاضي باز تو برهنه اي انس جان
گفت به نجاسي صف گالت مصطفی
گر رسم دله گرت و بيان لاج سر
سايه لطيف سرشته جبل اشترين
دارت تحت شريعت مصطفی جاييز
بهشت راقسم مفت و رخ راين
واقف سر خدا يعني امير مومنين
والی ملک لایب مومنيا دین
در کلام الله مداحی تو عالمين
در مراتب خاک پايت سر روح الميز

از طبعی منبر قدر ترا چون مصطفی
 بود و هم نبی پادشاه این بهر کون
 در حدیث لکلمه محی قرین مصطفی
 ابر و باد و مهر و خورشید تحت مانی تواند
 چون از امریزدان تابع فرمان است
 آفریدت حضرت نیز و ز نور پاک خود
 عالم علم توئی علم رسول الله بود

یا لایه اول بود نه پایه پس چه بین
 میتوان گفتن که هستی اولین آخرین
 ای من مصطفی در آفرینش هم چنین
 بی رضایت طهاران یاد بر زمین
 ای بقدر باشد که فرمان خدایان با چنین
 تو ز نور ایزد و آدم بود از ما و طین
 اگر کسی باشد تقصیرت هم رسول الله

بند دوم

ای زردان من بهر تو شمشیر فرس
 بهر نفس شستن بهر گزندگی هیچ کاه
 التماس نکرده و نشد نوید باز
 آنی روی رفت اندر کار و انچه تو
 با وجود نه فلک با آسمان قسرت
 چون آن دن بل با تو بهر جانجس

ناس با تو مقابل در میدان هیچکس
 بی رضائی حضرت حق بنیاد روی
 بر در بار جلالت بهر که آمد ملقمس
 نه فلک چنین بهر که دین باشد در جوسر
 پیش چشم اهل پیشش کم بود از یک علم
 با دشمن رار تباهی باشد برابر غم

ابلهان گردید این باتو نیست که دانه
 و او پیغمبر ترا و خیر بفرمان خدا
 هر که آید یاد ماز آب فرات که بلا
 از سر خلاص باد کشتن جنت نهد
 اسی که از او فقرات سر کنند ویر پا
 گفت در شان تو ششمین و نهمه کرد کار
 چرخ می اندک سیرت با خار حس
 تو رمی چشم حسودت به عیاست بر
 بهر فرزند تو باشد دین من در سن
 هر که در محشر بدام تو باشد دست را
 زور میدان کن دین دانی و در فوس
 لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

بند سوم

ای بیت و شنی خورشید نور یافته
 وین هر آفتاب عارضت ای نظر
 بر کشیده خویش ایسا از میزان نظر
 میر که منشور شهنشاهی دیوانی یافت
 اسی فلک ده عمر عشر را بدوی و مصفا
 اگر دهر کسین گویت که اسی اختیار
 چرخ من پیش ماب و ستانت نقد جان
 رفت از خاک و درت چرخ منور یافته
 رتبه خورشید را از ذره کمتر یافت
 چرخ زیا خاک و درت چرخ منور یافته
 چون سلیمان ملک ابر و دستخرا یافته
 بازوی و آرزوایت فتح خیر یافت
 بادشاهی شهنشاهان کشور یافت
 هر که از کج و فاول را تو گرفت

آنکه داده مهر تو بر باد جانفش نیست
 و آنکه کشته خاک پایت آب کوثر است
 حضرت خیر البشر یعنی بنی از جبرئیل
 نام آن شهزادگان شیر شریف است
 در می از دریای عصمت او غمخیزان
 زان در دریای عصمت آن کوهریان
 در جهان از زور دست جوهر شیر تو
 دین آئین محمد نبی زیور یافت
 اگر نبود محبت تیغ تو ای عالی
 فی عجم دین محمد بر کزیدی فی عرب

بند چهارم

ای سر من فلک پایت یا امیر المومنین
 جان شیر نیم فدایت یا امیر المومنین
 اهل معنی را بود روشن که باشد کلام
 اگر و مداح خلدین یا امیر المومنین
 چونکه مداح خدا و مصطفی و جبرئیل
 معنی گویم و شایست یا امیر المومنین
 بیست با جان فی سرفراز الهی عجب
 بر در دولت سرایت یا امیر المومنین
 صد هزاران جاتم طامی بهنگام عطا
 اگر شود یار از کوهر کم است از یک نجف
 در همه دوی منیسم و ز کرد و دهنوز
 یکند بر دانه بر که میکنم یا و نجف
 اگر و نام خود فدایت یا امیر المومنین
 بر سر بحر عطایت یا امیر المومنین
 نیست چنان با سخایت یا امیر المومنین
 مع روحم در پوایت یا امیر المومنین

حضرت حق سلطت بجزوستان شبنام	حاکم روز جزایت یا امیر المومنین
روزیم کردان و آن رخ بهم نام حسین	رخ بهم بر خاکیایت یا امیر المومنین
پیشین پیش از دور آورم دیورا	بازوی خیر کشایت یا امیر المومنین
جزو نیست گه بهج کس کار ترا	کس بغیر از حق نداند قدر مقدار ترا

بنیخیم

ای بنوده جزو یاری هم زبان	مصطفی جان آمد هم تو جان مصطفی
دین دنیا چون بعد مصطفی قائم به	بر قومی نازند هم روح و روان مصطفی
ای میدان بخت و در مروتی مین	وی مراد دین دانش امان مصطفی
بوستان مصطفی را جزو بنود گلشنی	انمی فرزند تو سر و بوستان مصطفی
از سر منت بطلانی نیارم سر فرو	گر مرا بخشی لب تانی خوان مصطفی
و لعل کرم از جفا قهری ای کان کرم	عاجب جان اجابت تو جان مصطفی
نماند روشخانه نخت من نوی کرم	ای خ ماه چراغ خاندان مصطفی
ای بصورت آفتاب آسمان کشف	وی بسیرت محرم از زبان مصطفی
بر تو طاعت هر گشت علم اولین آخرین	تا و با خج و نهادهای دوان مصطفی

از سیر اخلاص هر کس ای دوکت	یا و شاهی میکند برستان مصطفی
شهباز عرصه دینی و اتم بوده است	در همه راهی عانت همغان مصطفی
بارها از دین ریز و خون دل بروی کن	حاکم سارم بر سر کوی نظرین سوسنی

بند ششم

ایکه نور مهر و مه از شمع ایوان	گردش آرد و ن سیاره بفرمان
گنبد فیروز و گردن آن فکته	گوشه باشد که از کج شبستان
عنه عوشت که رضوان است با بهشت	ابر و باد و مهر و مه غمتان
بی ضایع غم غم غم غم غم غم	چون آن رشته و در عهدان
خوشه چین مست کاشی است روی	عونی مداح کر خیل غلامان
روز و شب گلشن تبریز پیش خاص	و مبدم مدح و عاخوان جوان
یکه از عین غایت جانب آن بنکبه	گو غلام قنبر و مقداد و سلمان
گر بر و رحمت کند از لطف و آن تر	زا که رحمت آینی باشد که در شان
آمده از در و عیبان بن شیرین	در و بی و دران توفیق مان
چون انم و در خود پنهان دران	از یکجاییشستم در پنهان

بند هفتم

شد همینست خاک نجف از اسلام
 در مراتب برتر از کرد و شن عالی مقام
 سجده بیت الحرامست واجب از خدا
 سجده واجب کند بر دگر بیت الحرام
 مهر و مهره مالند و آستانه زویش
 آسمان و دگر دگر کعبه است و پیش
 مومنان آستانه قیامت حاجت دوست
 منتهای ملک کلام است و ملک کلام
 قدسیان و ذکر در وضعت به طواف
 این سخن یاد سیرت روی احرام
 این در شان بوفون بالذرات
 بلاتی و انعام تو باشد در کلام
 اگر نبود محی لطف از دست یاری فیض
 خاکدان بر انفعی بنوده از ظلام
 کار دین ای زوئی لایت ساخته
 نامای جهان اگر شمشیرت تمام
 فوق از خاکبایست سرتا بدیکه تفسر
 دست با دامنت و ز قیامت امام
 شربتیم بخشی هم نساغت که اگر ماسی
 العطش فاده باشد در میان عالم
 نابود و در فلک گردان بفرمان خدا
 ناپدید آمد ز کرد و کن نور و کلام
 با تو قائم بر سریر سلطنت بهاس شاه
 از عدد دینی کشد هر دم بشیرت تمام
 وقت بودن ستان است از حوز
 و مبدم آواز طبعم فادخلو ما خالدین

بسم الله الرحمن الرحيم

بنداول

السلام فی سناست آستان بختین
بر در دولت سرایت یک پناه فلک
گوهر علم ترا این مہفت دیار مکشید
میتواند گوہ را از جارباید همچو کاہ
وصفات است بافت عقل جبران
تا زمین کوہر پاک شرفی تصد
ہر کرا صاف است کوہر ہر کرا پاک

صحن بزم لٹاشی بہشت ہشتین
بر بساط کبریایت عوش یک نشین
خرمن فضل ترا ہفت آستان چمن
از تہ دل ہر گہ گوید یا امیر المومنین
کی یاد اسد را بود دست کرم در آید
روز شہد فلک شوق بر کردارین
شبنو دین مطاع رنگین آفرین

و شمنی با شیر حق آمیزن نامردان بود
هر که او مردست یک رنگش مردان بود

بند دوم

ای کل ویتوباغ و گلشنی مصطفی	طاف آبروی تو محراب عای مصطفی
در شمع لاج مشتاق تو بود از بس مصطفی	از زبان تو سخن گفتا خدا می مصطفی
گرچه در باطن بحر بغیری همراه بود مصطفی	شد وجود کالمش ظاهر برای مصطفی
جان بابا و فدای خالپائی مرضی مصطفی	گوگرد و جاج و فدای مصطفی
هم ولی آمد هم شاولایت نام است مصطفی	بسکه باشد در دل پاکش لای مصطفی
شرع شد ظاهر و حق بگرفت مکر قرار مصطفی	تا ز لطف حق نشستی خم بجای مصطفی
و مبدع روح القدس انطباع حبه است مصطفی	خواند در شبان علی بعد از شای مصطفی
پیشوائی ما محمدی ما علی است مصطفی	تو کرد فکر ما همیشه یا محمد یا علی است مصطفی

بند سوم

ای فی و عالم را خدایت یا امیرالمومنین	آفریده از برایت یا امیرالمومنین
موسی عمران هر دم رب فی میرد	بدوست شاق تقایت یا امیرالمومنین

کاسه در یوزه برکت و زوشب کو فلک	بر در دولت سرایت یا امیرالمومنین
نمیشد و صائت م و صائب ا و صائب	بر که دم زوازلایت یا امیرالمومنین
مهر و ماه انجم و افلاک باشد بهر	موجبی از بحر سخایت یا امیرالمومنین
گرچه این مطلع که میدانم یقین دانم که	قابل مدح و ثنایت یا امیرالمومنین
چشم اندازم که باشم من مداحان تو	یا امیرالمومنین ست من و امان تو

بند چهارم

عرش فرشت لوح و کرسی سادان شست	ماه و مهر و انجم و افلاک جهان شست
جن و انس مرغ و ماهی مار و مور و کبک	بر سر خوان کرم هر روز جهان شست
چار گون پنج فویت شش جت اطفال	جمله با حکم خدا محکوم فرمان شست
جنت فردوس و عاف و نعیم از فضل حق	بارگاه بزمگاه باغ و بستان شست
بهشت خلک پر که بشنیدم صفاتش در کلام	از یقین دانم که این جای جهان شست
ابر و باد و برق باران سموم و صاعقه	بیشتر از شعله های تیغ بران شست
نور فیض عقل کل نفس محروم و روح پاک	و مبدم گویند این مطلع که در شان شست
استخوان کی میداند چاکر حیدر شود	سکند با لاروسی تا شاطر قبر شود

بند نهم

شست مدتها که هستم در تنای نجف
 تا آنکه روزی خدایم طوف درگاه نجف
 جلوه طور و تجلی در نظر آید مرا
 تا که بنیم قبه پر نور پیمای نجف
 چون صفی که گوهر شهوار کرد و بپایند
 آسمان را و سرفراز نی بالایی نجف
 هیچ میدانی چرا آدم برون از
 داشت امید آنکه گرد و خاک صحرای نجف
 نوح را دانی چرا حق او را طوفان
 تا که سازد گشتیش لنگر بدریای نجف
 خاک خلد و کعبه و طحطا شیرت از حد
 نیست جز تو مشرف مانند و پیمای نجف
 چون مشرف در نجف گردم متوفیق خدا
 گویم این مطلع بشان یکتای نجف
 ذکر و فکر راست ایم در خنی و در
 یا علی و یا علی و یا علی و یا علی

بند دهم

صبحدم کاید برون با ساغر آفتاب
 سجده آور و بر در ساقی کوثر آفتاب
 دست کوپرخش شده را که ببیند و کرم
 بر نیاید از خجالت تا به محشر آفتاب
 بر سر و بر سینه و بر پیلوی خشن
 گاه پیر و گاه نیزه گاه خنجر آفتاب

صبح و شام آرند بر درگاه شاهنشاهی
 هر کجا که دید برق و الفشار شده الم
 هر دم صبحی روی صدق و از روی صفا
 هر که دم از دوستی ساقی کوثر زند
 آسمان فانوس مه قندیل و مگر آفتاب
 میکند آنجا سپهر از ابر بر سر آفتاب
 میکند این مطلع بر حبه از آفتاب
 از می لطف آلهی مبدم ساغر زند

بند هفتم

از فضائی دضات صحن گلستان
 سبیل و کوثر و زفر و آب روان
 به جاروبت کز زلف یا کاکل
 به چو زکس چشم بر جام کف میکشد
 نقش پای اثرت کلهای بستان
 گشته از شوق تو جاری خیابان
 غنچه غادر میان رو غلطان
 انتظار و دستار حق حوران
 و مبدم این مطلع غافل بران خدا
 بفر از سر را خوانند مرغان

کای مجان علی غلدرین جایی ست

جنت الما و یقین داند ما و امی ست

تمام شد هفتم بند

بسم الله الرحمن الرحيم

بند اول

السلام علی ایت جلاله و شریفین
باریاب تمحدث اناک جلال
حاکم هر جای عصر با عفت و نیت خ
ستامی از اسم محمد نامی از وصف سول
و خطاب تا فخر را خا طلبت تو
موصف از وصف کمال خصلت خلق عظیم
حاک پایت پیشانی مفت است آن
سرفراز لایمکان رب العالمین
منظر الا علی نشین زقافه یمنین
ما حی کفر و ضلالت عامی بین متین
باب سلناک لارحمه للعالمین
بر کرین مرزا ز آیه ففتح مبین
مور و حی کتاب مهبط روح الایز
کردار است آبروی چهره رخسین

خاتم جمع بنی فرموده ایزد مر ترا ای مقدم بر روه اولین آخرین
 از بیان فشان خورشید افشا کرد و من بنی بودم و آدم بود و اندر ما طین
 مانوده مثل تو تعیین گسی در ابد با همی راه هدایت والی دنیا و دین
 بی حکم کنه قرآنی پیاسیدن دیار بر صراط مستقیم مرسل از راه یقین
 گشت که را در حرم کبریا فی زده بود و گشتی به یافت حق بهم رسول افتد

بند دوم

السلام ای نگه نو میدار تو بنو و پسر یا امیر المومنین حیدر زبیر باد مرسل
 دست تو گیر در اجرای قضایای من حق ضای حق نزو ذات بعالم بر کشف
 چیست با مهر عبادت گشت با کفایت مهر تو در یابی حمت کینه و در گزیده
 ریشه از بحر طوف تو بهنگام رسد بر عباد جرم و عصیان محبان تو بس
 گوهر عصیان بخت بنیر احسن شناسد وقت سنجیدن زن بد سنگ از کعبه
 افی اغیث و شانت هم حق داد و است اختیار بر از هم آب کوثر دست رس
 هر که آید در پناهت باشد این عذاب در دوزخ خانه نبود رسم ره یابد عسر
 وصف دنیا بخت الکافرمیه گفته است بهر مومن هست از سحر شایسته قفس

<p> رتبه مباح تور و زجر اندر بهشت افتاح با و اهل اختتام آخر زمین سایه بال بهار سر بود مهرش بل خواست چنانین محمد را نماید کمال </p>	<p> مثل مقداو و ابو ذر همچو سلمان است یعنی اندر وصف اهل نصیب است مرغ زوحم در بهایت پر و در و بهار دلالت حق را در زیران و کف و الفقا </p>
---	---

بند سوم

<p> ای که شهباز رسالت از تو شهر یافت جز تو بجای گشت سرگردان مانی عاقبت و الفقار شافسان بهم اند کار چایک لعل تو گشت علی حقیقت </p>	<p> تیغ تیز فاقلمو هم از تو جوهر یافت بر سر تاج خلاف جامه مقر یافت بازوی تو قوت نامند اکبر یافت پاشنه چون قدمستان تکاور یافت </p>
<p> جفا بوسید دست را بر روز جنگ برفت مثل عیون چو فرود و شود از خجسته چو سلیخ نی ستر و از لبهای شکریار تو مس قلب محکم بفرمان سول </p>	<p> در جفا بازوی تو از فتح خیر یافت جای دفر جهنم بر سه کاف یافت سمع سامع لذت قد مکر یافت بی سخن چو طبله گو و احمد یافت </p>
<p> اهل دین فتنه با جوح و ماحوج امین </p>	<p> مهر و لاد تراسد سکندر یافت </p>

شده مضاعف قدرات تو با قبال سواد
 غیر چون این بصلت تی خوش است
 هر که خوانده آیت اطیعوا الله را
 از تو زیور مسجد و محراب منبر یافت
 گفت گوشت بمنبر قصه بار مستغنی
 از تو فیصل قصه باز و کعبه ترفیت
 تشنه خون و از حکم قطعی صوت است
 تیغ تو آب از کلوئی عمر و عمر یافت
 اگر گشتی چون نبی ات تو خلق از نور زاری
 گشت کو گشتی بگویند حسرت حق زاری

بند چهارم

مصطفی جان جهانست تو جان مصطفی
 و انشد چون گل در بوستان مصطفی
 نایب امر حکم نیا علی مولا که در
 نکته من گشت مولا از زبان مصطفی
 فی الملل بارون منی است و اهل عقل
 هر که نشنیده است منی از زبان مصطفی
 تیغ تو مثل نهنگ تشنه دریا می خورن
 گو فرو گیر و بیک دم و شمعان مصطفی
 نمانده کلقت از ازل کس مثل تو
 پیشوای اهل دین از تابعان مصطفی
 مشتاق تو همه عالم را می کشد
 از ره تمکین یگینی در مکان مصطفی
 تو عجایب نظری ما و خلق باشد که
 با نشان نصرت قدر روشن مصطفی

آیت طهر باشد شاید این مدعا
 پنج اصحاب پیغمبر است اندر غیبه
 امر و معروف نبی از منکر آمد حکم تو
 رتبه تین بس که در جهان الاهی بجان
 چشم آن ارم سزاگرفت گفت و گو
 جرم نادانی ندای در جزا بر رو من
 جبر و راز الهیت کو دکان مصطفی
 جانشین مصطفی اندر زمان مصطفی
 فرض عین است طاعت بر دمان مصطفی
 پنجه توریست ه آمد بخوان مصطفی

بنده تحم

انمی خدا فرون شایست یا امیر المومنین
 و شکیرت یزد و بهیامی و دوش سوسل
 بس و لیل و شربت درگاه خدا
 داستان اهل انکشته حال کو ع
 بر قرآن مصطفی حق خدا شنید
 چون امانی حق خود خویش را بفرخته
 از یاد اند فوق ایدیم کفناور زده
 جو دهم کام غزا در نصرت دین نه
 بیش از عد و صفه نایت یا امیر المومنین
 جان انمی است نایت یا امیر المومنین
 ذوالفقار آمد برایت یا امیر المومنین
 شاهد جود و سخایت یا امیر المومنین
 گرده صد جان فدایت یا امیر المومنین
 گسسته بهایت یا امیر المومنین
 پنجه معجز نایت یا امیر المومنین
 حافظ و ناصر خدایت یا امیر المومنین

موجب الحی یعلو بر مصلاهی نبی	آئین نبی زید سواست یا امیر المومنین
جبرئیل استاده چون بیان تشریف	بر حدیث دولت سلطنت یا امیر المومنین
در قبول و پذیرائی که زید استی	عاجز هم در وصفهای یا امیر المومنین
گروه معراج نبوت چنگ در خلوت	بوده اند پرده جایت یا امیر المومنین
کار انسان کی خریداری است بازار	جز خدا و یکر نداند قدر مقدار ترا

بند ششم

ای کنی کو نبی فلک زیر چو کان	همچو گوی سرمای سزاران
ای جهان گینم از فیض سحاب ایزد	بنه از سفره نعمای حسان
نعمت ظدرین کارزبانان	ریزه از زیر پاشی شنه خوان
آز چه درام فضل چون چرا راه	لیک از فرمان حق موقوف مان
جنت فردوس از نیست مالک خدای	می توان نقیص که میراث محبان
اینچو لطف اینچو احسان	اینچو فضل اینچو قرب
عوض جگر چه چرخ سواوات است	با چنین وسعت مکان عشر جوان
از خدا و او	شمع جمع انبیا در زیر دامن

در شهادت صبر و دایره عبادت خیر
 خورده از سر شیشه امید خود آید
 زنده و جامه بدشد هر کس شایسته
 اتفاقات کاشنی قوی شد و چاره
 بنده بیچاره تحسین از غلامان شایسته
 مدحت نتواند وین پنهان داشت
 ورنه حاصل صیبت چوین جان شایسته

بند هفتم

تا مقام مولد شد مسجد بیت الحرام
 ریح مسکون با برکات آن ناف نغمه
 در نیاه جا بست آمد قبله کاچه حاصل عام
 یا امیر المؤمنین شاه عباد نجف
 واجب آمد طوف آن بیت العتیق نام
 و او پیشرفت آن اجلال و ششام
 شیر حق میرا هم نصرت ده خیر الانام
 ز ولایت غلامم در راه و صفای کام
 ز روزه از زید مقداد تو بود و از ابتهام
 یافت خرم نامید ای غفوت القیام
 نکته من یاب نشیند و هم معرفت م
 چشمم دارم دیده میدن و شن کن
 امتی برج کربت می شده ای مقام

شایدا زمین هم در داد و جانم بشیر
 ورنه شایا مکن طرح از زبان من تمام
 یافت نظم عفت بند از جند من شایا
 و شایا افشاح و از عطایات هشتام
 شعر من با پی ملحق باشد قبول از راه
 اسی شهنشاه سر یک غرض هشتام
 بودم اندر فکر تاریخ نظام عفت
 با تفتی گفتا بگو این شد قبول تمام

ختم شد نظم بر صف آل خیر السلین
 کل صین حمت الله علیه جمیع

به تمام شد به قیاس تحسین

بسم الله الرحمن الرحيم

بند اول

السلام علی شوق ما یبارز به العالین
آب تک کبر بحرین تسلیم رخسار
قره العین بنی نحت دل خیر النساء
گوهر معنی غریق لجه در مای خون
نشسته آب دم شمشیر منیع از فوات
ای محیط عالم عوفان سپهر معرفت
در کنار می مخزن حقایق ابجادی بود
بسم الله فاشاه شهیدان کن دین
و معنی خاتم مهربانوت را نکین
بهر از جان حسن جان امیر المومنین
صورت فرخنده آینه شکل یقین
وارث تسلیم و کوثر آبروی حورین
مرکز فلک معارف آفتاب عارفین
حبیبان بود از امر حق روح الامین

است منی زانا منک بنی گفته ترا	چون علی نفسیت نفس ختم
رسمان را که روی انسان ستوار	استوار از شته مهر تو شد جلالتین
دست باز روی یحیی بر برج	قدرت حق رحیم رحمة للعالمین
که چه خیلی بود صبر او بیالین شها	بود او از خرمن صبر شایک غنیمین
معنی از قدیناه زهی فوج عظیم	عید قربان و شاه تاز تو شد کرسی نشین
وصف ذات پاک تو وصف رسول	خیزد از حصرن آس کجا که بود

بند دوم

ایدل باید لان تو کم کویت نفس	روز و شب کرم افغان همچون یاد جرس
کر بلا رشک ارم تا کشته از فیضان	خاک آن محل البصر شد چشم ضلالت
آبروی چشمه حیوان بل حیاتوی	مان از تو بوستان ز فون و پیر
بعل قدرت جبری قدرت تارین گشته	عالمی که میخشان کم بود از یک عدس
صیقل آینه تیغ تو دست قدرت است	صورت فتح و ظفر و قبضه تار و نو
شیر عرصه کاه همی صیص	مصطفی ناطق بحجای یکلون
تا محیط صبرم که ز شدی اندر بلا	کر بلا شد مرکز عالم جهانزاد و داور

جمله آیات وفا و صبر و تسلیم و رضا
 خستند و زیند و دوازده گشتان جا برت
 آرزو مندم بر پروا ز اینسانان
 ای که خطرسا بر پروا داری نفس
 بال شهباز شهادت ابر بر دلازمت
 جز تو ای بل بهامیشت کم از گیس
 جز تو در محراب خجسته پستی نیست
 عابدی در اجانباز نبود چون تو گیس
 در جهان دست میت شد دوباره
 لافتنی لا علی لاسیفا و الفقار

بند سوم

ای که تا عشق شهادت چون تو خست یافت
 نه سپهر از قصر گلگون تو زیور یافت
 بر فلک بود و مراح پیمبر بر زمین
 پای تو معراج بردوش پیمبر یافت
 و الضحی و اللیل از عکس رخ و لیسوی تو
 صاحب معنی مصفا و معبر یافت
 چون نور ز باکت بود منظور خدا
 خانه احمد فروغ از شمع و ختر یافت
 دره خاک رت نوری بود و کرم
 عا و گردون ضیاء ختر یافت
 مصطفی را بخشش است خدا بخشد تو
 تا بهر تو مزین وی مضرب یافت
 ای که در اقبال شهادت و شکار
 روز مولود تو غرض بل و شمر یافت

جان فراتجای آبروی سلسیل	تشنه معلقوم تو از آب خجریاست
قلرم صبر و شهاوت چشم معنی کرده	چار موجش حین آود خود شناور یاست
حوض کشش را دم قتل غم و م از فوات	صورت آئینه حیران میر کوثر یاست
و او از حال پریشان حرم با آنکه آه	ایه تلخیص از نشان محبت یاست
از صفا و قدر و آب آبر با لایز است	گر بلاد معدن و چو تو کوهر یاست
خاک کوی مایه خاک شفا دار لقب	سجده گاه عالم قمری بان جان یاست

بند چهارم

ایم و رعینه و روح و روان مصطفی	قره العین لجان جهان مصطفی
جوهر آینه تقدیر و تسلیم و رضا مصطفی	صورت معنی قرآن جهان مصطفی
غنچه لعل لب بشیر زهر دانست مصطفی	تا نخوردی شیر رحمت از زبان مصطفی
جلوه کشد از سپهرش من الحسین مصطفی	آفتاب روشنانت زبان مصطفی
بودش تشنگی از بد و خلقت کار تو مصطفی	جان بقای ای تشنه و جان مصطفی
بر چه چیز بود ذوقی سبیل الدنیا مصطفی	چو نمو خورشید افی و غم آسمان مصطفی
خامس آل مجله ای مکان حق مصطفی	نالت مسند نشینان مکان مصطفی

ثانی بسطیل نام اول ده اویسبا	این بسط و جانشین نام و نشان مصطفی
ای سہی سر و گنار جو بیار تشکی	توکل فضل بہاری بوستان مصطفی
غنچہ لب افسر و بی آب و فوات	انشاء از شرم جہان بان مصطفی
اسی یم ابن الکریم و امی حیم ابن حیم	رحم کن حال از من بجان مصطفی
تیرہ مجتمہ نو رخ رشید زیارت از دوست	خج رو شمع و چراغ خاندان مصطفی
حسرت طحی حریت میزد پہلو می	یا حسین ز شجرہ یک ہی سوی من

بندِ نجم

جانِ ایت یا حسین ابن امیر المومنین	جانِ عایت یا حسین ابن امیر المومنین
حامی بن ہمیر وارثِ مشکِ گشا	بست ایت یا حسین ابن امیر المومنین
عرضِ نظمی کردہ ام و حضرت شیعہ	چو بنایست یا حسین ابن امیر المومنین
در خیالِ شفات پاک استشفیع آورده	من عایت یا حسین ابن امیر المومنین
آرزو دارم باقبالِ تو تشرفِ لب	من عنایت یا حسین ابن امیر المومنین
اشی و شہ زادہ ای سر شہ شہادگان	من فدایت یا حسین ایچن عیال
سایہ دستِ سفارش کم مفر ہارم	من کفایت یا حسین ابن امیر المومنین

حاتم و منعم سلیمان برو قبله شمع بر	از سخایت یا حسین ابن امیر المومنین
چشمه آب لال از شک خراش درون	زیر پایت یا حسین ابن امیر المومنین
با چنین رت شهید نشسته ماندن ختم شد	ز برایت یا حسین ابن امیر المومنین
تاج بخش افسر و جبر سرشامان بود	هر که اینت یا حسین ابن امیر المومنین
آه آرزو زیکه ز بهر اوشن جهانندی	خون پایت یا حسین ابن امیر المومنین
در رسد منشور حق دیوان سرار ترا	از باین شفاعت قدر و مقدار ترا

بند ششم

افعی از نه فلک طاقی زایوان شستما	بهفت اختر محو یکا اقبال در بیان شستما
در کنارش در گیتی ندین مثل تو	حضرت روح الامین چه جهان شستما
چون بنا شد سر نه چشم ملک خاک سپرد	ز بلا نوا خواجکا چشم خشان شستما
تاج بخش ملک دوانی سبیل صد تو	بهفت اقلیم شهادت نیر فرمان شستما
که بلا زان تعبیه بیت المقدس لغتی است	سجده کا هطن خائش قمریان شستما
صبح عاشورا ز تشریف شهادت انچه	معنی انچه جلالی زان که بیان شستما
خلعت تفسیر آن ببالای تور است	مصطفی لطف بل و قرآن قرآن شستما

بزرگ باشد ز خوان طبع و نیت آن خلق	بلک کمر زنی خوان حرم همان شستما
بسته لب حق شهید بی طین یکس غیب	مطهرم امام در نهان شان شستما
استخواندیکه بفرق از شنایش عاجز است	با بلاغت با فقر آنج و ثنا خوان شستما
شد لقب خاک درت و جهان خاک شفا	خسروا هر در در در مان در مان شستما
هر و مندی درت چشم در مان من	رحم بر حال تعب جاننش بقربان شستما
آینده خلق ناید از پنهان داشتن	هم ز در مان اجب امید مان شستما

بند بیستم

تا نسین که بلا شد مضر خاص خیام	شد طناب خیمه فرو قس جاننش مدام
یطع اف که بلا از لبست حج بالاتر است	مستفاد است از کلام حضرت الانام
جانش امید توان گفتن حرم کعبه است	نور چشم کعبه صل اندر شش و ارمقام
شاه عظیم شفاعت قریه العین رسول	جان میر اسید مظلوم امام ابن ابی مام
عاشق کلکون لفن تنها شهید حق	تشنه خنجر غریب اعنی حسین شنه کلام
آنکه در و ز قیامت که را خواهی لطیف	می بر آرد و اسقر مثل غنای خج سحر ام
نحمت حق حجت ناطق منصف حج	بار زوی شهباز اقبال شریعت نظام

چو بر آینه بتیش چو زید اندر نبرد	نوع و وسعت صورت یافت گلگون نام
خلک کویش سره چشمه غزالان حرم	احترام عالم بر انشست بیت الحرام
آنکه نقد طوف کوئی شک و جیشش	محرم حواله عین باشد قیمت السلام
مرکز عالم محیط خوش می وزوغا	کر نه دست جفتش شمشیر دمی نیام
که بنود فی ات توین نبی برهم شد	اعتقاد دین با این است ائمه و السلام

پیش از اترانت بر در خلد برین
 حلقه شوق است چشم انتظار جوین

بسم الله الرحمن الرحيم

بنداول

السلام می آید به ترازو عرشین
معنی آقا قحطاشه سوار لاف
باب علم مصطفی حاکم حکم قضا
عالم علم خفی تلمیذ عیص
رازدوان بود معکم رفرفهم رجا
کرده گفت نصیری پیش من بود
قدرت حق می آید و قدرت قادر

خاکر و آب ستانت شمع صیوح الایز
پرو و وار کو کشف کشف سر وین
حیدر کر ارشادین امیر المومنین
خازن نقد نصوص مخرقران سیدین
تلمیذ سخن قربانی غیاثین
زاکمه هستی یا علی بنام العالمین
هست تقدیر قدر قادریت امین

اگر تو معنی لفظ احمد احمد از معنی تو لفظ
 فرقی بین دانت نباشد غیر ازین
 که بودی مقدمت را عرصه کتی سبب
 تا ابد هرگز نگشتی آسمان گردین
 بجز تعمیر مکان حق آنچه حاجت ده
 مولدت بودی اگر شایسته روی زمین
 زان اصف بر سر آمد تاج وحدت است
 از حساب نیست نامت صورت کزین
 وز ولام و بی ترا بعد م سوال کنند
 هر گجا باشی تو با هم رسول مود

بند دوم

ای مهرت که بر آید صبح صادق ز غفلت
 شب را نه میزاید قیامت
 گشت مهر از خاک گوشت فرّه ناپخته تر
 صیت چرخ از خرم چاه تو یگانه تر
 گرونی رحایت بر کند چمن کلاه
 صد هزار البرز و قاف از بهشت نیک تر
 از عطای مستی بارت ای بر کرم
 گشت یاقوت پدید در دل مغلس تر
 نیست یار شوکت اسکندر و دلازنده
 که کرا باشد بخاک شانت مست تر
 در می تو بر مکنون منت فارغ است
 کار و پیش از نم در یابی حسان تر
 مثلت از روز ازل بگزیناید و در جو
 جز رسول الله هم گزینای زین تر
 هر کند ضبط حر است شخه انصاف تو
 هر که چپانی کند هم روز و اعمال تر

مضطرب از هیبت شمشیر تیرت نه بران	روح در جسم مد چون غبی بر درش
و خط محمل دست بهر نایب زو مدام	کار وانی کوز نامت بزبان بند و هر
آسمان زمین کرد و زمین آسمان	چون کنی کرم عیان ند و صفت کس
بر دست آمد امانت بادل صاحب	حاجتش با کن و اسی عالی نصب

بند سوم

ای که ازانی انا آمد افسر سر یافته	خلعتی از لی مع الد حبیب در ریاست
تا شدی از ممکن معنی بصورت جلوت	صورت معنی ز تو ترکیب دیگر یافت
تا جمالت فرخ بخش دین عالم شد	تا بد قدرت ذات طرفه زیور یافت
هر نبی و مرسلی کو از تو سابق بود	غیر تائیدت ز امت قدر کمتر یافت
عیسی موسی نوح و یونس و یوسف	هر یکی از نام تو حاجت میسر یافت
جامه مشکل کشائی هست بالای تو	حل مشکل خوش لقب آمد کبر یافت
عاجز م عاجز نواز رحم کن حال من	ای ترا قلب خرم طرفه یاد یافت
و تکبیر یکبار نی بیکسم و تم تبیر	ای پی بیکس نغازی حکم داور یافت
غیر تو مشکل کشا و محسن فرمایور	با وجود سعی دل بد کبر یافت

بهر که دست تابش و کبریاست
 فی مائل شاید مقصود در بریاست
 مالک و وجهانی پاوشااهیست
 انش جان دو عالم چو تو سرور است
 رشحه بحر ذالت بهره دریاشده
 نعمه از مهر ایت مهر خاور است
 قرب جبریل امین خاصه گاه رب
 علم اسرار خفی ذات پاکت شد سبب

بند چهارم

ای تو مخلوط و خوشن دم و آن مصطفی
 رحم کن حال از من بجان مصطفی
 بهر دفع اضطرارم نکشته بخجیده کو مصطفی
 تا شود دفع ملامت منی بان مصطفی
 ز گیس چشم و کل خسار و سرفاقت مصطفی
 تازه تر و در دیوار بوستان مصطفی
 نفس خود را خواند پیغمبر تراحتی بجا مصطفی
 طایر است از عظم شانت عظم شانت مصطفی
 ز آب شمشیر تبین گش شهر بارگاه مصطفی
 تازه و سیراب خلق شمنان مصطفی
 باشکوه صولت هر کنیاید و وجود مصطفی
 و تکیه یکسان خاندان مصطفی
 روشن ذاتی روز و شب بل محرو مصطفی
 تا قیامت جهان نام نشان مصطفی
 جان جانان کن گویت بنو عجب مصطفی
 مصطفی جان جهانست تو جان مصطفی
 عوتم از دست حباران عالم یاسار مصطفی
 ای و اوقات محو فاسان مصطفی

نسبتم چو روحانی شمعان از حد گذشت
وقت امداد است ای شیرینان مصطفی
آن دژن نامن مضطر که گردی بار بار
یا کرده مستغنیان زمان مصطفی
تا نمودی بکینه از چشم احسان بگوین
شجره طوبی شده یک کیا که بوی من

بندیم

ای اسد خوانده خدایت یا امیرالمومنین
روز معراج بنی اندر قضا لا مکان
بهر حل مشکل بیچارگان دو جهان
میکند نامت کفایت یا امیرالمومنین
لی شدی روح الامین رتبه قرب این
از نیکوئی حمایت یا امیرالمومنین
جز فحاشی کل نمائند کشد شمشیر گیس
باز وئی خیر کشتایت یا امیرالمومنین
میکند تاج سرخوت باقی قبر و جا
عوش اعظم خاکبایت یا امیرالمومنین
از برای مخلصی من بند رخ و غم
صرف کن در ولایت یا امیرالمومنین
سخت حیرانم بدین نیست غمخوارم
غیر ذات کبرایت یا امیرالمومنین
آفتاب ماه عیش و فرس و دیکر بهر چه
گشت معجز و از برایت یا امیرالمومنین
گن مین از بهر خسته از فضل خویش
مور و لطف عنایت یا امیرالمومنین

از عطایات چمن شود محروم ^{سائل} ^{امک} ^{قبله حاجت} ^{دایت} ^{یا} ^{امیر} ^{المومنین} ^و
 درخت ذات است سنجیدگی با ^{مصطفی} ^{فا} ^{در} ^{شت} ^{مواجه} ^{ظاهر} ^{که} ^و ^{از} ^{هر} ^{جانب}

بند ششم

ای فضا، عویش علی فرشتان ^{شما}	لی رسد عقل ساجانیکه در بیان ^{شما}
نورانی انبیاء و آفتاب بابتات	جمله از یک لعل شمع شبتان ^{شما}
دور گردون به خورشید و عصر اول ^{شما}	گروشی از دور چشم مست قان ^{شما}
سور و دنیا و دین احمد که حق مداح است	اوشب روز از زبان دل نشان ^{شما}
نور اول کاین عالم از موجود گشت	جلو فرما هر زمان از روی خشان ^{شما}
نکبتی کنوی معطر شد مشام قدسیان	شسته از بوی لعل عبه افشان ^{شما}
آن تجلی را که موسی کیشی بطور دید	نور افشان ایام از خسار تابان ^{شما}
بحر و کان کاین لعل کبر و دامن است	بر دو از یک رشته عمان حسان ^{شما}
حرف کاف نون شد مبداء جمله مکمل است	نقطه حرف خفی ضمن مان ^{شما}
اینچنین مکتوب است اندر لوح محفوظ از انزل	آنچه ظاهر هر یک لفظ و بیان ^{شما}
تا قیامت ساو و دی لوح از نقش حروف	قدرت لوح و قلم از حکم و فرمان ^{شما}

بنده یکس امانت از دل جان خیزد
 روز شب انتظار فضل و احسان
 هر که گیرد دامن بند او از دست
 مقصد هر دو جهان باید بختیار

بنده مقصود

ای ای است که وایز قدرت خود تمام
 هم وصی خویش خوانم ترا خیر اللام
 زوجه ات بنت بنی ولاد چون سینا
 مولدت میت خدا و دیت الکلام
 سینا ت انجیه اسرار دل عرش عظیم
 چه باغی آزل گنیز مخفی احتیام
 دست تو دست خدا تو شمع و حبه سحر
 عین تو خود عینک حق قامت ثبات
 خواست بی شبهه شکخ ایشان بیز
 آنچه اندر تو باشد او بفعل آرد نام
 از پی نیل مراد می آید و میر پست
 می آرد چو سبکیم مقصد غرض عام
 با وجود قادت یک سیم چون بود
 یکسیرم دفع آن ای قادر است تمام
 ساز ممنوع و از منت غلظم زبان
 ای ممنون تو ملت گشود عالم صبح
 دشمنانم راز قهر قاهریت آن ملک
 و دستاخم را لطف خاص و کین کام
 کبر را باشد چو نواقار با جاده حشم
 چون کشد منت و یک کس بی مثل مرا
 این شهنشاهی عظیم نشان از جان خیزد
 برورت شایان عالم دست انجیر نام

ای ایست پادشاه پادشاهان جهان

سند است لای علی جاجه پور نام

میرسد رسم تو از افرود و از عرش پین
بست احمر علی بی شک خیر الوصلین

تمام شد معنی بنامانت

بسم الله الرحمن الرحيم

بنداول

السلامی بارگاهت غیر غلامین
آستانِ شش مثال تر ارجار و بگستر
تعبه اولوی شرف از مکان دل
سلت عالی توئی از به نقش کاف و نون
مقصود طیبین معنی امده نور
غیر نقش کاک حکمت و همه عالم لاهی
تابع امر قضای محکوم فرمانت قدر
خادمان آستانت مشک جبریل امین
جبریل زبال و زمرگان کیستو عین
ورنه سنگ و خشت بسیارست پرورین
نقش بند کاف و نون امر رب العالمین
مظہر نور خدای مقتدا علی بل دین
نقش نی نسبت بند و در رحم پریت
منشی حکمت قلم تحت تو چرخ بنشین

مواہ

سده صدست طوبی قاصت غلامی کلشن نزدوسل دیت یا امیرالمومنین
 غیرخوان نعمت هرگز نخوردی لعل جمله خلق عالین ای افتخار را تین
 زنبودی ات تو کس تا ابد نشسته دین کفر و حق ز باطل ای امام زین
 از قهر الهی بفرسوق کافران تیشه خشم خدای بهرنج مشرکین
 منبع مهر رونی از برای مومنان جنت لطف و دوی از برای متقین
 ای که خشن عاشق این ستم سول بلند کس خشن مشوق باشند سول بلند

بند دوم

ای که اندر آفرینش نیست مانند تو کس ز آفرینش نیست تو مقبول خالق پوس
 باشکوت سمانها هیچ نماید در سربا جلالت عرش عظم کم نماید از عدل
 با هر بر صولت شیر زیان چون بوی باهای حشمت عفت است مانند کس
 بر واق قهر تو خورشید خاور و کر و کثر کشور تو ماه کرد و چون
 صورت معنی تو چون جلین در محبت کلشن نزدوسلش بنیاید غار حن
 مرغ طوبی در هوای کلشن کجاست نیزند فریاد گویا او ققاده در قفس
 اگر چکد زار عطایت نیم قطره سوی تا ابد آید که از بحر چون آب از عدن

کاروان بار صفت بیکه آید برب
 کی تواند حل کردن بار قد ذات
 چون کج صفت که احیا میکند
 از خجای فلک جانم لب آمد کنون
 جرعه ای بخش و دنیایم کن و
 لافنی الاعلی لا سیف الا ذوالفقار
 گوش چرخ شمعین گردش از آو اثر بس
 اگر بریزین در آید چرخ بهر چرخ
 اکیه از حکمت میجا خلق شد از یک نفس
 و او درس بری که خبر تو کنی شد و او
 در حجب خوانم که عمری هست از مین
 با تفتی گفت و گزوهی گفت حقت کما

بمقام سوم

ایکه از شیر تو اسلام جوهر نیست
 از دم شیر آتش بار تو در زمره
 سبب خورشید را بر پس که باروی
 ساهامد کوه و شبت عشق قلب مصطفی
 تا دو لوی ترا حق گوشتوار خوش
 ساقی کوثر نه منج نیست مدح کوثر
 نسبت ترا بر کس با افلاک کرد
 فرقی بین از فرایان تو زیور نیست
 احمد مختار پس خود خط مرآت
 پر تو روی ترا خورشید خاوریست
 ره نور دیها نموده تا تو و لبر نیست
 عرش عظم زان دو کوهر نیست
 ترا که از جام تو عزت حوض کوثر نیست
 ذره قدر ترا مقدار کوهر نیست

تا که ما دای جلالت شد بصحرای	جای خج در آن من از عرش بر ریاست
هر که با خاک درت روی ساهند	تا مجسمه روی خود را ماه انور یافست
هر که هم عظمت اعزاز و بیکان	تو نیا از سنگ و ز پولاد پیکر یافست
هر که شد عبد غلام بندگان قنبر	جای حبشید فریدون و بیکان یافست
خمر بر دار او قصیر میکند مداح تو	تو نیا خود را ز در بانان قنبر یافست
گر نه طغرائی شالیه منت بودی بیا	ریختی کی دست قدرت نکمای تو

بند چهارم

ای سر زان ز جلالت خاندان	مستطف نور مهرت نهامی رهروان
قدر فهم کسیت تا شناسد او قدر ترا	مستطف قدر دانست مصطفی ای قدر روان
را که از تعظیم اسم اعظم تو هیچ گاه	مستطف میوه صوبه بیرون نیامد از دمان
با تو ان تو نمندان عالم ناتوان	مستطف ناتوانان را توانی ای توان
افصحان لال اندیش لعل و روح افرا	مستطف گویایانی چون بابت جز بیان
جسم نور روح القدس روح منبج بر روح	مستطف جان تو جانست از بهر روان
بس لیران بر زبان چنان بر بسته است	مستطف نیمه شیر افگشت ای جسم جان

باغ شرع احمدی خورم نکستی گزینود	سرو بالایت نهال بوستان مصطفی
قوت جلبنای خسته مرهم لهایش	پسیت غم از مهر تو ای لسان مصطفی
شان پادشاهان شانت کم زیشان	لبیشان تو شان غیر شان مصطفی
بر کسی حب تو بعض عدویت انداز	کافر حزبی بودنی زامتان مصطفی
سخت آقا دم زد دست جور و دیر	دشکیر این بن بر اشا با بجان مصطفی
گاه کاغذی از برسم یک نظر کن سوی من	زانکه سوی شست اندر هر دو عالم و من

بنیدخ

نی توان گفتن خدایت یا امیر المومنین	از خدا هم فی جدا بیت یا امیر المومنین
زانکه در معراج حق با بهترین اینها	حرف نیز و با صدایت یا امیر المومنین
شک کل چشم حور و عین غلمان	تو یای خلیفایت یا امیر المومنین
دختر حاملان عرش کی خواهد	بر سریر کبرایت یا امیر المومنین
انچه کو بر یازر و سیم در کاجان	نیت قدر یک عطایت یا امیر المومنین
چون کدایان حاکمی شان کدائی	از کدایان کدایت یا امیر المومنین
میشود روح القدس بانی انکس کرد	عرش اعظم افتدایت یا امیر المومنین

در سر سروری مان بجا و قنبت باو شایان قنبت ایا کر اند و غلام
 هم عنانی کی تواند کرد و باد لدان نسبت ز اع است در رفتن یک یک خرام
 خلق عالم حکمی حیران و محو کار تو فرقه کوید خدایت فرقه خواند امام
 میج تو از کل جن و انس و ملک کی شود حق کلام این است گفتن اسلام

که نبودی ذات تو متطور را العالین

تا ابدی آسمان فی خلق کشتی بی بین

تمام شد بقدرت رحمت

بسم الله الرحمن الرحيم

بند اول

الصلوة آیات سنانت باطن باین
معدن علم لدنی محزون سر غیب
منزل طه با وسعین شاه عالی تشریت
اشرف اولاد آدم غایت پیغمبران
منظر شان اظم فشرح شفیع بعثت
سینه عالی نسب شاه عجم ماه عوب
شاه علیم نبوت پادشاه انبیا

سطح و حیا آئی مهبط روح الامین
مرکز ارکان معنی بسع نیکوترین
مورد آیات رحمت ختمه العالمین
وارث ملک سلیمان صاحب تاج گلین
مصدر لولاک صد اصفیا و متقین
احمد امی لقب غیث شمال آب بین
قمر ادیان سالت افتخار مسلمین

اول

اول کوبن ایجا و آخر ایجا دو کون
 ناسخ هر نسخه توریست و نخیل و زبور
 همسری با رفعت شانت که اگر روی عجب
 توهر و الایت آنروز آشکار شد کبر
 نهرا که داز سر سنجشها و سنت و ان
 بر فلک از سحر انت شایه شق القمر
 رتبه نت آنکه ندکو ر تو آید هر جا
 آنکه آمد اول از آدم رسول الله بود
 شهریار اولین سرمان وای حسین
 ز او هر آیه مشرفان هدی المؤمنین
 ز دیار پست خند سر هر یکی با نشین
 جسم جان آدم و حوا آنهان هم ما طین
 از عصای موسوی آبی بر آو بردارین
 ز درویشش احکم آله انبیا همین
 هر یکی میگوید نهیغی ز ارباب یقین
 شد ظهور آنکه آخر هم رسول الله بود

بند دوم

انی شانت شوکت کون مکان تو بس
 می شود اظهار مدحت از زبان هر
 و شکوه کوه را با شوکت و جلال
 فهم سان قیاس آرد که قادر بر
 یافت و شان تو سبحان الذی سر
 همسرت از عالم امکان ناید هیچکس
 از شانت انبیا آرد عذر هر نفس
 شوکت آن با شکوه است که تیر از عین
 قدرت کرد بیان پشت کم از نظر
 شد محیط هر دو عالم سیر مغرور تو بس

دیدم مریک با آرزو یا بید و ندیدم
 شد بکشتی جلوی گناهی که فوریت
 ماه و خور را کی تقابل با تو گزیند
 بر سر خوان غیبت و زینت و قش
 سلاسل از فیض عامت گنجهای خواست
 سوی شش پی که در راه تو هم این
 برآمد دهر و کوغم دستکاهی هست
 قوس بر تو با ترنگه انداخت
 آن روزی منزلت هستی که بعد از این
 گشت در شان تو نازل از جناب
 در رکابت انبیا و اولیا از پیش و پس
 ام نمود از چشم هر صاحب نظر و علم
 بر فلک لیل و نهار آن شفا و این مقص
 خوش را می افکند از سمانها چون
 را حلاز اگر دینیم صاحب یل و ن
 اشک حای روانه و فغان حاجی
 دات پاکت و تسکیر یکیش و شش
 طائر روح عدو را بشکند از جسم
 شمع که هر گاهی که میل آن نفس
 سون اما قحطی حاصل و حی شکا

بند سوم

ای دوران هر که مقدار ترا در یافت
 مولد پاکت نمین که از وقتیکه شد
 قدر مقدارش رفت در جمله برتر یافت
 خاک آن بالا تری بر عرش اکبر یافت
 فیض آثار طهرت شد که عبد المطلب
 چاه ز مزم را بنجولی بار و دیگر یافت

شد شرف جهان تا از قدم عاتق
 هر که از دوران سر خود را بفرما
 بر در دولت سراسیمه بماند
 شیشه فیضان است این نزع عطای
 مورد فیض نکاهت از که ایام که
 گرد پاهاش تمام بال خوش را تا بیل
 ماه و آبم را فروغی داده است از
 منظر نور نکاهت شد که با این رو
 در شب معراج زیر رخت آمد چون
 قرش یوان تو میدارد بساط خوش را
 ارتفاع منزلت از روی غفلت
 رتبه نست انجمن علی که از این است

توجیه شرف شرف بهفت گشت
 قدرت فرمانی از حکم و اوریا
 لیس خود را بر این غلبت زریا
 نعمت کونین هر محتاج و احقر یا
 دولت از او اقبال کند یا
 عالم بالا برین زیرش سپهر یا
 بر تو تا از رخت خورشید خاور یا
 ماه چشم فلک خود را منور یا
 برق را از پیروان خویش اکثر یا
 تمام عالمیت پر فلک دریا
 رتبه عرش علی را فروتر یا
 در جناب عالمیت روح الامین بخواب

بند چهارم

ای شانت یافت مکیغ و شانین
 شد ز نام نامیت نام و نشانینیا

آستان بارگاهت تکیه کاه مرسلین
 دوده ادنی ترین امت از طاعت
 اولیا را جای خل اندر حریمت که
 کرده است از بسکه لاشانی خداوار
 انجمنی شکست شانی که از روی
 تکیه هست این اوصاف که خالق میگند
 وصف وی نورت کرد و دریاور
 شافع روز قیامت فیض تو
 حالیا از حال من غفلت منفر مانفیس
 چشم حرمت را پیش از من که دارم
 رنج و اندوهی که در اندوه رنج آر
 دولت و نیم ده و از منت نیار
 کن کلام دل مرا فیروز باری از کرم
 روی حرمت آرا روی منم سوی
 بارگاهت طجا و معان این
 در جهان با بختین و دودمان این
 در کعبت با لبر از دهم و کان این
 هست مستثنی مقامت میان این
 اولیا است دارند شان این
 هر زمان ظهار و صفت از کمال این
 چون بان شمع شد روشن این
 فطر فیضانت شیفع خانان این
 یادم و از پی روح روان این
 سوی ه و زاریم نکر بجان این
 دور تر و از من ای حرمت این
 زود تر از زود ای جان این
 بھر شان اولیا ای کامران این
 آن نگاه رسم از بهر خدا بر روی کن

مندیج

بر دو عالم خاک پیت یا سیر المومنین
 شد علو جله عالمی شوکتان یروز بر
 انبیا و اولیا و اصفیا و تقیا
 شاه ایلم شفاعت کرده است از روز
 کرد امان صدف ابر کهر از قطره
 خجسته می بیدارم امید حمت
 کن و ابر احتیاجم را که یزدان داده
 چاره کار چون بچاره یک خط کن
 از غیایات کشتو دجله کارم منحصراً
 از غنایت کام دل دوم که از نا کام
 نیکم را و فرغت از هر جن
 از سر است نوازی که سرافرازم
 لب بجناب بکفین در حقین کن کس
 افسر شای کنگول کدالی خوار تر
 اشکها میریزم وی آرام اذکار تر
 ز راز کوفین جایت یا شفیع المومنین
 پیشگاه غلامیت یا شفیع المومنین
 جمله در مدح و ثنایت یا شفیع المومنین
 لطف و احسان ضایت یا شفیع المومنین
 لب نسیان سخایت یا شفیع المومنین
 هر دم از جود و هدایت یا شفیع المومنین
 نعم و صاحب بولایت یا شفیع المومنین
 از پی شاه ولایت یا شفیع المومنین
 هست لطف و عطا یا شفیع المومنین
 مضرب اکنون خجایت یا شفیع المومنین
 از ره لطف و غنایت یا شفیع المومنین
 دور نبود از عنایت یا شفیع المومنین
 هر در دولت سربایت یا شفیع المومنین
 هست در چشم کدایت یا شفیع المومنین
 نایه بیم در شان لعل کهر با تر ا

بند ششم

ای سرگردن کیشان محکوم فرمان شما
 گنبد افلاک گزرو زازل چرخ زمین شما
 نیری گزرتوان چشم نیم رخ زمین شما
 قصر و الای شما از سبکه دار و بر شما
 کوهر گزبرد و عالم قیمتی تن بالا ز دست شما
 و معیت ملک سلیمان تنگ از چشم مور شما
 رتبه بشان شما آید کجا و من کس شما
 دولت دنیا و عقبی متاع جان دل شما
 مدبهم کوی شما مقصود من دمی شما
 اگر شود و حال من لطف شما بنوعی شما
 سویی من خا لا نگاه رسم از لطف شما
 مشکلی من و اگر غم نیست که زانید حق شما
 با وجود آنکه از دست فلک تنگم ولی شما

درون بادبان مهربون جانشان شما
 سقف آبن این بلندی فرش آیدان شما
 بر تو از آفتابی خشان شما
 افسر گردون نشان با و می بختان شما
 قطره از قطره های انبسیان شما
 در نگاه ریزه چین فصله جوان شما
 از شکوه جبهه برتر شوکت بشان شما
 هر چه است اندر رم جلوه قربان شما
 ملتمس دین شما آئینم ایمان شما
 در خطای انیردی عالم احسان شما
 مطلب من منحصر بر جود و فضیلت شما
 یا درو مشکلا کشایم ذات و نشان شما
 بنیسم مضطر که دست برین آمان شما

حاکم از بهر عرض حال دل فدا نمود
بر سر لوی شما آئید و در میان شما
تا کجا دل را باین حال بریشان
حال احوال من است پنهان و در تن

بند هفتم

تا مقام عالیت شد شیرب عالی مقام
بر سر عرش مکرری یافت خاکش اتمام
به مقامی که تقدوم عایش شد
و او را در پیش خدا بر زمزم بیت الحرام
آنچنان ذات تو بی مثل است که زود
تا آید مثلت نیاید بیچکاهی در انام
شد بکشتی نام نیکو سوختن آتش
یافت تا به ذات ولایت نبوت انعام
هر کجا مذکورشان خاکسنت بود
شکست هکندری کوشان آرای کرام
سوی ناداری اگر دیدی چشم التماس
شد کنیزش و لبت بوال گردید غلام
زودتر گردید از فرط عطایت با مراد
هر که رو آورد سوی کعبت این خاص
هر زمان است این هوای من که خاکم
بر سر کعبت رسد از زمین بالکرام
خفا فی انکار کار من چرا هر چند
لطف کن باری که یابد جلد کارم انعام
رو به تنظیم امورم گزینی بود عجب
از عطایت یافت نظم و ترتیب انعام
حاکم از بهر چو من بیدنگاهی جسم کن
از خطای من است فیاضت جهانی ابرام

از طفلیک لطیف یزوانی کند نکاحم
 است را بی تا مل داخل دار السلام
 هر که ذات شفیع آوردید رکاه خدا
 محفوظش گردد و خلد برین جانش مدام
 ماه عصیان شفیع خود اخی آورد است
 ذات پاکت را که در دنیا و عقی مستدام

عاصیان است انهرم از عرش برین
 میرساند مژده لا تقطعوا روح المسکین

بسم الله الرحمن الرحيم

بند اول

اسلامی عقل اول را تو حرف اولی
ای مرغ طلعت آینه دار عین
آفتاب عالم آرائی وجود ممکنات
ای خنجر نقش کلب نقش بند کانی زن
ای فضائی مکان هست از برای سالیات
بودی حرفی نه از ابعا و بود نه جهات
از ازل مشاطه حسن خیم و اوت خدا
مکن در اجب محبوب آب لبین
خلوت آرائی هم را شاه خلوت نشین
ای دم صبح حدوت افدم در استنیز
خاتم خاتم کل اندازل نقش نگین
جان باکی سالیات حسایه جان آفرین
فی نشان از باد و تشنم و نه از طهرین
انبیا از خرم خلق کریم خیمه چین

گرفته از صورت خدا بند قنات گشت
از عرض هر میوه لا واقف صورت نبوت

بند دوم

اشتران چرخ را بستند چون با قلم
در تجلی از نور تا زار آن دیدید
ای با آتای علمی بسته عقد اهدا
روز اول آن بنودی با پیست و میان
یو نورت نوح را در گشتی تن تا جدار
تجید در سر حشمتی تو ابراهیم
چید موسی میوه نور تو از شاخ شجر
موی لیسد عیسی یک به چرخ چارمین
بختی فلک اگر دمی درینی مضا
آفتاب ماه و چرخ و نجم و لیل و نهار
ای الید از سر سیستان است شیر خاله
تا قیامت میل آدم شت از خونگنا
در نه طوفان می آورد از وجود او ما
شعله جواله آتش و شد لاله زار
تا بد بضا بر آید ز آتش صبح وار
خاک گوشت یاسیحای تیغ الا یز

بند سوم

ای مدلول تو بطی اشرف الامکان
از جلوس طای گسری مدین بندهم
شام مولود تو صبح دولت کو بیان
بسته رخیر عدلت کردنی شیر وان

پیش خطِ صحفِ احکام آئین یافتند
 صورتِ تعویذ پاپین صحفِ غیرین
 عرشِ اقامتِ تو اقم از قیامِ یقین
 عرشیا را اگر در تعلیقِ عمرِ طلیان
 ای چمنی حضورِ حضرتِ فتح
 ای من استایب شکِ بفرم آسمان
 خاتمِ انقاسِ قدرتِ چن بظنبت کشید
 سبکِ نقشت نازنین افتادند عاشقِ پستان
 عشرتِ عیدین صبحِ عبد مولودیت
 هشت باغِ خلدیک و سیاحه این دستان
 بود مولود تو گنجِ کنت کفر را
 از وجودت قائلِ حبیبِ برکتِ پستان

بند چهارم

ای کلجِ کست از کل با زاغِ بصیرت
 و حی جانِ دیشمِ دل با وصفِ ذایت
 حامیِ عالمِ حد و ثبته سیمِ قدیم
 فانیِ نیرانِ ز خاصیتِ قاف
 نیرِ جانِ روحِ البلیلِ کیسوی تو شام
 حافظِ و انشمن و می عالمِ آرایت
 عقلِ کل روحِ مجرد جوهرِ نفسِ نفوس
 عالمِ ایجاد را هم مبتدا و هم خیر
 کارِ کارِ معجزِ کشت دستِ جدیت
 ورنه کی باشد و دون ز کمالِ نعم
 بسفر و شد در چمنِ سلوک تو بر کفِ کف
 میسر و در یابد این ز کفِ جدیت
 غنچه کیشِ گوی ترا می پرورد
 حضرت روح الامین بلامکانِ دوزخ

دیدنشت افتاد کسوت پیغمبر گفت بر نقاش قدرت ختم شد صورت

بنده چشم

ای به شریف از رویانی در تقابل روز مار و زست که مغرب آید افتاد
خاک را و ندان چنان آرزو از تربیت کاب جوان میگند در جام اسکندر
در چین دارند از خورشید کلهای بیک از همه روست کل خورشید دارد آفتاب
دید چون هر یک سوی غمین بختی تو مشهور و خون حکم در پرده عمری
از نقت جانسور خورشید حوادث با خدا همسایه از من می حمت برستا
چون بجز آری دن دست شفاعت وار و امید شفاعت از گنه کاران
ناخدای فلک دین در طه آخر زمان دورتی بی نا خدا دارم به بحر اقطار
سیل پر شور حوادث می بیند داد و خواه من توئی بستان دواران

بنده چشم

ای شب معراج تو دیباچه صبح سیدین بجان الدنی گنج شفاعت
با که بریدند بر روشن مان و دست از ترا می دید دست از تیغ شکست می

شهر کفان تبر از طحانک زاری شد	از چه یوسف اندامان ملاحی پروید
در ملاحی برق بسیار است با یوسف	مصر خوبی را مالک او غلام ز خرید
از سر بهیت نزلت بهشت آید	ز بهر شاخ طوبی ناله بل من مزید
گر زنده دم مالک از خلق گزینیت	میتوان کلهای فردوس ل شغل
یک جهان مهر تو و آل برادر داشت	از کربان این چون صبح هشی کشید
شور سودای تو ام محشیه بخیر باد	خایه کفخارم از ذکر تو شکر ز باد

بند هفتم

ای کل باغ حد و شت ششم آلون قدم	ای ن آرد دهنی اتو از کنج عدم
ناخدای فلک غلامی تو در کج وجود	بجز و غار تو و ذرات عالم موج بیم
یافت از نوریت مسلم مافی الضمیر	لوح از تاثیر نیست شد زبان و قلم
با علو ساحت قدر تو اوج سدره است	با فضا ی خمیه جایت فضایی شلم
از ازل در ستانت سجده انجم یکف	در سجود و در رکوع سب این سجده
لشکرت چون نبش دفع و نصرت	بر سرت روز و غایت خد و اوست
به تسکین بار خاطر سائل گفت	گوهر و لعل و درم زیر و چنان کاریم

سائلی در ستانم ای سائل مهربان
که سائل کرد و نیکو مرا از دور بران

بند ششم

ای خنی نصرت با سندا و حیدر یا
اگرچه اسندا و حیدر از سمر با
ای دوست و شکست لای غنی
ای بای حیدر رتبه معراج اکبر با
اگر از آتش تنغش عروس سمن
نماند و حمله ایجاد زور با
شیخ عصمت خانه پیغمبری یعنی توبل
خویش را از پر تو شمع منور با
قرعه انداز نه و خورشید راجح
مرغی امهر زهرای الطهر با
و طوبی قامت هر بکسل
باز نور یازده خورشید را با
ای خوشحال خطا کاین چاره
بر سر خود تا قیامت سایه کس با
عالمی دارم خطای حمه للعالمین
بر خطای من می بینی بر عفو خود

بند هفتم

سرازی آفتاب از زمین
صد قیامت شور طغیان می
مطلبین این اندنگ کین و نین
سرازی از باغ خلدای بوستان پر

غدا لب و حذر از بخت بر در شایان
 رفت در بند طایب استخوان جل شایان
 آنکه شیرین نیست کام هر نوشان
 طغی نه در غشای نه نورست نایان
 آسمان به نهاد و دشمن بی شک
 شیر خدا را پیچد ز کن کسین
 نیست کو بعد از تو بخشد که ز کان
 هر کسی کو را بود دست ادر استخوان
 هر که زد و کتوشد دورست ایوان
 از کله زد و کتوشد قربت ایوان
 ای کاش گوی تو روی ل مرا
 وی سر کعبه است بهشت از روی ل

دویم

کالبد در سندان دل از روی ل ای
 تن بکفرستان جان در کعبه کو ای
 کائنات افکنده سر و پیش می
 در کف بیاب قد رست بق ای
 دورخ از فقر خداوند شما افروخته
 طغش فرود از علقن جمن و خوی
 گردن بیتی چشم دل خدا را دین
 رست میگوید و شن او در طرد ای
 دین یعقوب او دادن نکست
 کار یوسف نیست انجلی صیت ای
 شربت عینی کام خضر اگر نوش
 لی در ان خاصیت لعل سخگوی
 پیر کرد و دل ابدت مل عصا
 از خیال قامت غای و جوی

از نو بدی شعل مهر شاد در دست جان بیشترم کراه دینی خلقت سدر و جان

بند چهارم

ای سلیمان سر خیزت بی غم	ای سلیمان سر خیزت بی غم
بر خیز و بخت با فی الضمیرم روشن	بر خیز و بخت با فی الضمیرم روشن
میشود از روز من چنان بهتافت	میشود از روز من چنان بهتافت
مفرغ و طباتوی بعد از خدا یا مصطفی	مفرغ و طباتوی بعد از خدا یا مصطفی
حال چون دلی کنی بر دوا	حال چون دلی کنی بر دوا
حاصل جان با چنین در راه این مردم	حاصل جان با چنین در راه این مردم
میکشتم در غربت از جمعی یان کار دین	میکشتم در غربت از جمعی یان کار دین
روی من قوم سوی آن دلداد	روی من قوم سوی آن دلداد

بند و آرم

رو بدرگاه تو ای عالم نیا آوردم	رو بدرگاه تو ای عالم نیا آوردم
جمع و خج فردستی را نمیدانم حساس	جمع و خج فردستی را نمیدانم حساس

جرات من بین عصیان خدا و زیدم
 شکوه از شام فرم هست اشکم شایه
 یک کار می عالمی را از نگاه می
 خطا کار خطا و از شما لطیف و محط
 در دم غیر از ولای چاره مقصود
 پیچیدات و سوسای پادشاه آورده ام
 محضری از نگاه می صبحگاه آورده ام
 خود را برای یک نگاه آورده ام
 عذر من نیست و بر غدر خواهد آورده ام
 ملک را از رنم یعنی کواه آورده ام

موضع حاجت بر در حاجت و اگر تمام
 ختم شد تفصیل طومار شکایت و السلام

تمام شد بهفت بند خطا

بسم الله الرحمن الرحيم

بند اول از مخمس

اسلام می نماند پروردگار عالمین
اسلام می نقش پات نیز عرشین
اسلام می میکانز اولی کرسی نشین
اسلام می سالیات نغمه شید العالمین

اسمان عز و تمکین آفتاب او دین

چون کل قدس بساز حاجی شریف
حکم تر خانی فرستد ایر و اندر شریف
بر تو لاهر که امضه دهد بر شرف خلد
مفتی هر جای و فتر خاتم میر خلد

داور مهرش جبهت اعظم امیر المومنین

اسی نامت کشته شد اعظم منکشف
چون نصیر می سیان و تکیه است معترف

آدم از تعلیم سایه شد صاحب سر عالم علم فی شمسوار و شمس

ناصر حق نفس سبب المیقن

ای شمس مهر ویت مشرقی انوار را از واکت آنرا مظهر آثار غیب

معنی آیات وحی صورت اسرار غیب مقصد تزییل تلغ مرکز اسرار غیب

مطلع تیلوه شایه مقطع جبل المیتین

تا شود و خلقت چشم برایش خلق کرده تعلیم دین کرد و دنیا و خلق

و ازل شاکر و خالق بودی تا خلق صورت معنی فطرت با عیث یح خلق

بهترین نسل آدم نفس خیلر سلین

اجلی زاعمر جان و مصطفی با جان عمر کرده تسلیم رضای حق همه دان عمر

بر کرامی کو هر ذات شمار و کان عمر تا شنیده از زمان عهد تا پایان عمر

بی رضای حق تو حریفی کر اما کائین

قبل از ایجاد خلق از بارگاه کبریا گفته ایزد خود مبارک باد تاج پهل

جوهر کل خواند و شان رجیلا فتا صاحب یون بالیند آفتاب نما

قره العین لعمرك انش روح الامین

ای طفیل لطف تو الفت طراجرم و جان پیشگاه ستانت مرجع کرد بیان

نائب با جلیلی بر زمین آسمان

در جهان از روی حشمت چنانی جهان

از قدم اشرف عرش معلی مستفیض

از بهار قدمت گلشن صحرا مستفیض

از عطا بیست فیاض تو دریا مستفیض

در ریاض هست طبع تو رضوان بهین

حسره ملک قاف و دبه عجمین

روز و شب که شمع الایمن و ایمن

پرو و ارباب هم نصرت عیسی و دینش

ای بکنه ذات تو دیوانه عقل و فنون

گلشن از پی شربت آرد و مویرون

ناگشید چمن مه خسار تو نقش مسین

ای کاین فریشت بی عدیل و یمثال

حق عدیل ذات تو دیگر ندارد احتمال

در بود ممکن الا رحمته للعالمین

اگر اندر حضرتش محرم رسول الله بود

اگر یار و یاورش میزد و هم سوا نبود

انکه او را در شرف نام رسول بُدو آنکه مدحش خدا و هم رسول سد بود

اگر کسی همتاش باشد هم رسول ~~انکه بود~~

بند دوم محمّس

ای بفتکاه قدرت هم قدرت تیر حاش بند پایه قدرت یحیی حکیم
ویده مهر نبوت قدری است نیدوس ای بغیر از مصطفی نبوده همتا و شوس

بسته بر مهر توایزد و مهر حور العین دوس

از کربان مسم بر بنی آرد فلک هر مکنش صد تیر ملا دارو فلک
زه بر دوز قوس خلق خود پیش آرد محضه مهر از گلوی صبح بر آرد فلک

اگر نه از مهرت بر آید صبح صادق زلفش

از ید الله شد مرتب کرسی عرش اله تا ستر دیوان جا به جستم با پیشگاه
ای جنیت از قنبر جا کانت مهر و ما کار و این لار جا بست چکن آبنگاه

چرخ را در دست پیش آینه است و چون بر

با علو رفت کردون خوار و اعتبار مکی شود و پیش سلیمان پاد
تزد و رایت جشید کی یا بدکذا با شکوه صولت و شان ید و شمار

در غنای غت آلی شکوه آرومکس

بیشک اندر روز و لود و شبی غنای
دل بهر سان پیشانی غنی بیکداف

مرغ و حش بیکان از بیم شکستی شمس

آند از مغرب سی مشرق یا یثو مهر
بر فلک صدره بساید چهره بر پانی مهر

آن قدرت ستعار و این رایت بر

موجه بیکر شمع خوش بیل صد چونند
نه فلک همچون جانی خیمه در بیرونند

کجه گردون ان گردان یکدیگر خوش

به سحر کاهی که خوان نعت بکشند
در راز و می فلک که تا دم محشر بکشند

از ره خفت کم آید بوبیس از یک علس

صف شکن خنجر گذاران مبارز جورا
در صف مردان بر شجاعت بوی را

از ره مروی عنان از بوسه باید فرس

قوت بازو چو سر در پنج تیران بند
نیزه غیث بر می سینه عریان بند
چون فیاض بنان کینه سر در جان بند
بشیر شیرین و می شیرین بند

چون طیب مک کیر و ساعد جاز مجرب

کریمه مور و مرغ چون رستم و شمشیر
کر چه پیاده ثوابت فی القتل انسان شود
با همه جن ملک کر جمله در میدان شود
مطلق بهفت اقلیم اگر آن روز بهستان شود

از ره مروی نیار و پای میدان کس

صف لشکر غنم فکن ملک رقاب بعد
معنی مطلع فرد نشا و بیت فو الفضا
لمعه نور چین و صبح روز روز کار
از میان مشرق میدان اتی صبح وار

رایت دولت پیش آیت نصرت پسر

از شرف و ج الا بین بعد پیران
میر سزا تنیست از حضرت پروردگار
صد پیران آفرین ای صف در دل
صورتی کرد و مجسم فتح گوید آشکار

لا فتی الا علی لاسیف الا ذو الفقار

بند سوم از مجلس

ای نصیرت بر ملا اندا کبر یافت	بر سر یرلا مکان چایت پمیر یافت
نقش نعلین تاج مظهر منبر یافت	ای سبزه عظمت از قمر تو پور یافت

آفتاب از سایه خیر تو افسر یافت	
--------------------------------	--

رشته بحر وجودت موج بر سر کمر	بریم فیض عطایت فلک مستحضر
اختر و کوهر بهم کردین غرق آبرو	اشی فوج البابا بر دست یابار تو

انسر طائر افلاک چمن بطشا دریافت	
---------------------------------	--

ای یمن جودت لال چشمه روح روان	ابر رحمت منبع الایجاد بحر کن فکان
موج بر سر دست عمان حیات انجمن	که بر که دست بدریا کرد نسبت پیکان

رشته دست ترا دریای خضر یافت	
-----------------------------	--

ای مصو لطف کاروان لم نزل	صورت معنی وصف یمثال و بشیل
چهره دوازده حالت از پی نعم البدل	بر فرد مهر رویت مست نقاش آنزل

نقشها بر بسته اما چو تو کمتر یافت	
-----------------------------------	--

ایمیا می فیض علت شمشل جمر اعیار	حل اخراج عطار و از کلامت آبدار
جرم مدد را پر تو اگیر مهرت اعتبار	از غبار و که چرخ احترامت آشکار

کیما کر نسجه کو کرد جسم یافت	
------------------------------	--

خاتمہ ربع جان لوح امکان نقش است	صدورت ایجا وجہ ہر دل کان نقش است
سکہ حب ابر نقد ایمان نقش است	ہر کہ مہم غیر تو بر صفحہ جان نقش است

مخزن دل اچو کان از زرتو نگر یافت

ہر کہ سرور دامن مست نجف افراشت	و حقیقت مبداء فیض بد انگاشت
دامن پوش از دُر و کهر انباشت	ہر کہ دست حاجتی بر جو تو برداشت

دست و درانا قیامت حاجت آور یافت

ای پر جبریل یابیزت از بہر نیاز	الامکان بپوار سیم غافل و جہ غوناہ
از صدای طبل باز تال پر حیرت گذار	باز چرت ہر گجا بال سعادت کردہ باز

طائران پس را در زینت پیر یافت

تا زبان نطق قدرت نم بگو یابی رد	و صفات ذات پاکت حرف کیانی د
بر دست خورشید لاف جہد فرسائی د	ہر کہ اندر آفرینش لاف بالائی زد د

رفعت از آفرینش پایہ برتر یافت

امی و غورۃ التاج ثبات بل اتی	قبلہ سوئی مولدت قدسی نہایت ہینا
در مدح تری زبان موج بحر کہر یا	ساقی کوثر بخندان ح باشد مر ترا

انہی تو دریای فطرت کان گوہر یافت

ای سر کوی حریت قبله آما لها	جنت از خاک و رت شه منزه فضا لها
حب تو آئینه آب رخ ارجا لها	با صفائی کو هر پاک تو کرد و سا لها

خال خجالت جبین کان کو بر ریخته

و اجمال آنجا که پاس پاید یو دشته	پار سید لطیف تر از دشته
در حریم کبریا یی با نسی کو دشته	با خدا و مصطفی رایتو یکسو دشته

و ز خدا و مصطفی ششیر و دختر ریخته

ای که ذات تست سبب سبب بر	رستی نامکی قتل زبانج فآوب
لی رعای نام بودی فی ز محلو قش	ز بنود فی ات پاکت آفرینش اسبب

تا بدو استرونی دنی و آوم عذب

بند چهارم از محسن

ای حق مدوح شایان ^{مصطفی} بنان	انتخاب معنی معجز بیان ^{مصطفی}
دارش قدس آستان و دمان ^{مصطفی}	ای معجز کعبه اصل از بیان ^{مصطفی}

قبله دنیا و دین جان جهان ^{مصطفی}

بانفت فی من و حی و روح رودنت	جان و جسم مصطفائی ^{مصطفی} اجب و جنت
------------------------------	--

از بیم سرشته فیض دانش تر زیادت
وز نفوذ کوهر معنی لبالب شد ومانت

تا نهادی لب بصورت در دمان ^{مصطفی}

ای معراج تقرب بازیم پیش رس
در میدان بانظر ناگر چه بنویش و پس

در نیمه جام مصطفی نهج انبیین دینی سر
ای ماستحقاق بعد از مصطفی غیر از کس سر

تا نهاد و پای ملکین بر مکان ^{مصطفی}

بحر مواج است یغی لای سیلاب
جمع البحرین فتح و نصرت آداب

موجبه عمان حمت جوهر پر تاب او
یغی آن بریت دریا دل کف تاب او

تا نه دارد از نصرت بوستان ^{مصطفی}

غیر تو در خانه حق نیز کبر تافت
او بجا که قدس دیگر چه تو اختر تافت

آفتابانی جز خرت و غلوت اختر تافت
تا سپهر شرع از او نور شد و دیگر تافت

از تو روشنتر می بر آسمان ^{مصطفی}

ای اثبات سجود و رکعت مولد کواه
سجده پردازان آدم را بضمان آله

از فروغ ناصیه شن نیکو و جباه
بر برهان عالم تحقیق آنا بود و راه

بی زمین بوست بر آستان ^{مصطفی}

ای که بی حجب تو ایمان رت نامکن است
سجود حج جسم رجا نرت نامکن است

وصف قدرت پیر انسان صورت ممکن است / نعمت بالای مکان صورت ناممکن است

در بود ممکن بود قدرت توان مصطفی ۲

گرچه نه در خور و معنی لفظ انتشار کرده ام / روح معنی در سواد لفظ پیدا کرده ام
کلمه الحق فیض از یسب طاهر کرده ام / هر چه در عالم با قبال تو شایسته پاک کرده ام

انچه حسان که در دوزخی زمان مصطفی ۲

ای شاخوان غلامت بنزرا من / آگهی این سحر بیان من آن بخشیدن
همچو عیسی که همه اعجاز نماید سخن / کاف احی و انحضرت نمی آرم دن

ای شاخوان آید از زبان مصطفی ۲

ای شجیت کو بر سحر سخن را آبر و / جز نبی و دیگر کسی و صاف را استو کلام
قدسیان مدحت قاصد زبان بی گفتگو / از زبان خلق ناید صفات ات تو

در بر آید بود الا از زبان مصطفی ۲

بر نور و شن از سواد خط میثانی که هست / معنی بیداد و نهان کلمه میدانی که هست
نامه اعمال هر یک تو میخوانی که هست / عرض حاجت تو حاجت نیستی که هست

حال اخلاص من اندر خاندان مصطفی ۲

ای جابج من مقصود از باب دعا / بر زبان عجز دارم با تو عوض مدعا

بشنواز بخر خدای قبله حاجت واد منت غلغم بجان آور و طغنی کن شهب

وار مان از منت غلغم بجان

شد همه صرف معاصی چاک وی شد رشخه از ابر رحمت از آب جوی من *

بریم فیض تو آر چشم آب روشن روی حمت بر متاب کی عالم از زمین

حرمت جان پیر کنظر کن سوی من *

بند پنجم از محسن

کر توان گفتن خجالت یا امیر المومنین میتوان گفتن شایسته یا امیر المومنین

بر فراز عرش حایت یا امیر المومنین ای کریم مر خدایت یا امیر المومنین

خواجه نفس مصطفایت یا امیر المومنین

ای سپهر رفعت عرش معلائی و کر دژ خاک درت خورشید سیاهی و کر

اوج کاه و کر سی قدر تو ما وائی و کر کریدی بالا از عرش برین جای و کر

کفتمی کاس نجاست حایت یا امیر المومنین

ای ترا فلک اختر با اثر مایه حکم لینه و بر بر و نهنگ بحر و بر مایه حکم *

از هزار بر این صاحب جگر مایه حکم سر نشانی هر را آورده سر مایه حکم

بازویی و آرمایت یا امیر المومنین

تا سحرمت کدایان در شافراختند
کان ز زجر زکهر و امان کس نماند
نقد میجر و مهر چشم اعتبار انداختند
تا ز نمان کان یا لیس با بریاختند

روز بازار سخاوت یا امیر المومنین

افتخار ما بود و خردنا می کنیم
پادشاهی در لباس پنداشی می کنیم
در دوعالم دعوی صاحب امی می کنیم
ما همه از درگاه لطفت کدای می کنیم

ای همه شاهان کدایت یا امیر المومنین

در حرم آسانت قدسیان سجده
نیست از قدر تو آگه گس نباشی تا ماه
مستقبلت خوانی پیغمبر شناخت آگه
آنچه تو شایسته آنی ز روی غرور جا

گس نیست خیر خدایت یا امیر المومنین

آسمان گستر اندر چشم احقر میکند
خون چشم غیرت یا قوت احقر میکند
چون بین لعل عقیق زخوندل تر میکند
بسکه لعل اندول کان خاک بر سر میکند

از دل دریا عطایست یا امیر المومنین

تا ز اخلاق کریمت یافته رضوان مر
حرد و غلامان شد و با هم فراموش تحلو
از بهار حبست طوبی نی آرد بیا و
از نسیم با و نور زمی نشاید کرد بیا و

پیش خلق جانفروست یا امیر المؤمنین

امی جودت باعث ایجاد هر صاحب
جز رسول خدا که و احیای منی نور
برید بیضای لطفت یافت منی است

از لب معجز نمانت یا امیر المؤمنین

دانش آموز ازل لوح و حکم و کلام
عقل اول اجناب فعت آرامگاه
کا و لیس ستاد علم و دانشی بعد از اتم

زیر شاد روان رایت یا امیر المؤمنین

عارف حق وصف نرینا بر کی کند
جز نصیری خورده بین صف ظاهر
محرم سرار تو کشف خطا بر کی کند

وصفات کبریایت یا امیر المؤمنین

امی نایت برتر از هواک عقل مشین
جز نصیری یگری لی بود این سر
آفرینش طاقت محبت ناپه چکس

اگیت ناگوید شمایت یا امیر المؤمنین

گرده حق پابر نبی چهار آثار تر
بر نی تا بد قدر قدر کران بار تر
بد و خلقت از قدم سید اخبار تر

کافرینش بنیاد بر مقدار ترا

هشتم از محسن

کس فلکان بسو اندر لوح دیوان است
مهر عنوان قضا از ارم حرمان است
کردن حکم قدر تسلیم فرمان است
کسی و زمان را موقوف فرمان است

دور دوران فلک دوری دوران است

نیر میانش نشو شعش اقبال است
کو کبی اش صبح فطرت غواضال است
نجم والامی که مکتب تواجل است
آفتابی کاسمان سازه اقبال است

پر تو می ز لعه گو می کریبان است

علم و عرفان را قدرت یزدان است
مدرسه آرای تعلیم شمار با جلیل است
در دبستان عالم البیقین اند غلیل
پیر کتب خانه ابداع یعنی جبریل است

با جمه فین و کاطفل دبستان است

چشمه قدرت از دریای قمری است
کو زو تسنیم کینسان احسان است
سبیل خلد کر عمان رحمت شکر است
چشمه خور که محیط آفرینش قطره است

قطره از لجه دریای حسان است

کبریا رحمتی که فیض سر وحدت
حکمتی کان مظهر تبار علم و قدرت
از زبان خالق و مخلوق هر جا بدست
هر کجا و جمع قرآن خدا را میست

از کمال فضل و رحمت علامه شانه شانه

ناله کلاه نیست بگردن چمن
رشته را هم مو طبعیان چمن چمن
دوره را هم سرخسید با بون چمن
نسبت قدر را با وج کرد و چمن چمن

ز آنکه اوج او خفیف قدر ایوان

ای که حسانت نفیل و زمی طایرین
دین خوان خلیل زود دمانت گلشن
میدوه صرف عطایت با رخل این است
آنچه کرد و زیاده چشم جهان بین شش است

جز و و قرصی نیست آنم فضل خوان

تای صولت را بر فرازش جابی
گاه پروازش فضا لای مکان و سستی
شش رخسید کمتر از زنی در زیر پای
قبیله خورشید را چون اند بر عید ز جای

مع تعلیمی که آن بر بام ایوان

کار کا بی کش و کون نقش نگاری پیش
خاک یک یک سینه نو بهار پیش
آفرینش که ده پرواز کاری پیش نیست
آنچه از وی عالم مکان غباری نیست

صورتی ده چند آن کنی زار کان

هر گرامی کو هر گرامی بچ کبریت
باقدرامی که در تاج تسلیم در صفا
هر گرامی کان بن سر کور اسر مه ست
هر گرامی کان بن سر کور اسر مه ست

صورتی که از آن موقوف مان ست

دست بر ذیل شفاعت طالب کناه
چون حسنی پرنه با صدر باطنی رخا
دست بر ذیل شفاعت طالب کناه
چون حسنی پرنه با صدر باطنی رخا

رؤشب و خط اهل شاخان ست

آرزو مند عطایه ای شیه یکس از
با دل بریان جان خسته پر سوز و ساز
آرزو مند عطایه ای شیه یکس از
با دل بریان جان خسته پر سوز و ساز

با دل پر در و بر امید و زمان ست

چند باید بر در جان در و پنهان
پیش ازین هم نیست شایان و پنهان
چند باید بر در جان در و پنهان
پیش ازین هم نیست شایان و پنهان

عاطلی خود ز در مان و پنهان ست

بند و شمشیر زخمس

عوش و دوش خف کردید تا قائم مقام
سجده فرمای ملاکت ز روی احترام
عوش و دوش خف کردید تا قائم مقام
سجده فرمای ملاکت ز روی احترام

مهر و مه بر ستانت جبه فرما صبح شام

تا بخت شد آفتاب بر من و نیار اقام

خاک و دار و شرف ز رفتم بیت الحرام

بست بیشک بارگاهت تخت بیابان

کر خرق جاربش میکند روح الا بر

قد پیاپی سلسله قبله بر روی زمین

تعبه اصل است بیشک نه وار باب یقین

زانکه وار دعوة التکامی می مقام

یا امیر المؤمنین ولایت منتقبت

بجو زاب بو العلماء القاب شان

پیش قدر طره آیسوی و پای منبرت

باشکو و شقه و ستار و کرن مسندت

تا ج حبش یکدخت لیمانی کد ام

چون مثل از تخت و بخت تا جدار این و

حرفی از اقبال جاه و رفعت شان میرد

نوک و صفا فقار بادشاهان میرود

انجا از امکان بگین سلیمان میرود

انگی بود آنهم از نمین سلیمان دام

گوهر اسباب مقصود و حریم محترم

بانی بنیان شریع شید خیر الامم

نقد مهر و مه بفر و پیشکار انت سلم

بر زمین حرامت ذره خورشید احترام

ای سائید می روح الامین بنام جی

کرده نوش از دست پیغمبر لال جام جی

محرم آغاز وحی و مقصد انجام وحی

حاکم دین شریعت افع کفر و ظلام

نائب رسالت قبله دنیا و دوزخ

بر سپهر ملک ملت نیز روشن چین

والی ملک لایست حکم دار السلام

ای جو دشت تن کون مکان و حر و ان

گر بنود فی ات پاکت جهان جسم و جان

صورتی بودی جهان از روی معنی تمام

رتبه الامی شان فعتش آله

از سجود و رکعت بالانشین شهر و ماه

پوی جهان فرمیشین و از نام توانم

ای کیل بارگاه پادشاه گبر یا

اقتضای انوار خدایا رهنما

نهند از روی و بپوشان فرمان کام

ای امی بهری بحر کرم کان خفا

پر تو مهر خشت آئینه آینه و مناسبت

ز و خورشید شرف و شن نیکو و صفا

نسبت با سائر انسان خطا باشد خطا

کوهر پاکیزه جوهر راجیه نسبت با رخام

ای بظاہر با ولایت مرصعای لاجیا

و بی سلیخ بندت مصطفائی محبتا

منظر آثار شریعت محرم سیرت

مثل توجیز مصطفی صورت بند و ثقل

معنی ایمان نیست باقی و اسلام

امی مجسم حق قدس و نفس الم سلمین

مطلع الاشرق نور رحمة للعالمین

خدا و مان بر کاهت راز العالمین

از ائران حضرت ابر و خلد برین

میرسد آواز طیبتم فا و خلوا ما خالدین

تمام شد مخمسین حسین صبری المشتهر علی الہی

بسم الله الرحمن الرحيم

بند اول انجمن

السلام نوح توایاتن بین
السلام یایت تاج عشرین
السلام فی ایات کعبه علم نشین
السلام سیایه خورشید عالمین

آسمان غوغا کن ای قاضی دودین

مبطل نور الهی معصده آثار غیب
مخدن علم لدنی مشرق نور غیب
مخزن سرسلو فی مطح انظار غیب
مقصده تریل بلع منظر اسرار غیب

مطلع تیلع شایه مقطع جبل المتین

مخ فویرت و بناسته فلک و مرشدت
مربع مسکون از حریفش کشته یکشته غلبه

زیر حکمت و در عالم بهشت رشت علقه مصطفی هر جا و وقت و آنچه بهرست خلق

داور بهر شش جهت اعظم امیر المومنین

قائم از فیض تمام ذات تو بنیا خلق خدا و مان از ذکر خلق دل ناسا خلق

ساختی پیش از ظهور ذات و خدا و خلق صورت معنی فطرت باعث ایجاد خلق

بهترین سال و نفسی از المومنین

مطلب است که لایعدهای قلی تاج دار بلقی المحمدر اصحاب

پادشاه لوتش ماه سپهر لافست صاحب قون بلند آفتاب انما

قره لعین لعنک نازش سحر الاکین

قوت باز و قیامت طاقت تاج تیران اقد از غوغوشانانت مختار غوغوشان

در مکان ز روی مکتب المکانی در جهان ز روی حشمت جانی جهان

بر زمین از روی فعت آسمانی زمین

اگر قصد شتافتی چه انسان از مجال از جلال ذات اله نه غیر از فو الجلال

از کجا آید مثال تو نمیداری مثال مثل تو چون شبیه زد و در همه عالم محال

و در بود مکن الارحمة للعالمین

لم یبره سا تو دوا و دایری روز مصفا مهر در تو سلیمان ندرین بنو خلاف

خضر باشد آبدار نیست خنثی کاتب دیوان مرتضی یاشکاف

پروه دار بام قصر عیسی و دوشین

از بهار روضه ت غلظت طوبی مستفیض از غبار و کبش معلی مستفیض

از لب مخبر نامی تو مسیحا مستفیض از عطا بیست فیض و ربای مستفیض

وزیر ریاض نبیره طبع نور خوانی بخیر

انجی بنکامیکه شد تحریر حرفی کانون نامد از گلک قضا چون نقش تو نقش بون

چون نباشد خامه لوح ثنایت نکون نقش بند کاف و نون بد فطرت تلون

ناکشید چون خسار تو نقش مبین

اسمی کلزار یقین از تو بهار لو کشف شد ز تو موصوف بنیان جوار لو کشف

خضر اقلیم بلغ تا جدار لو کشف عالم علم لدنی شهسوار لو کشف

ناصر دین نفس پیغمبر امام المصطفین

اسمی شاد روضه از زائران یحیی و فی ایتار مهران هر سلطان عمر

مومنان از سبزه از جهرت بهارستان ناشینده از زمان تا پایان عمر

ابی رضای حق ز تو حرفی که اما کاپر

اگر از ویدار او خرم رسول مدبور اگر بر اسرار او محرم رسول مدبور

اگر او باشد نیکین خاتم رسول مد بود
اگر مدحت خدا هم رسول مد بود

اگر کسی بهتاش باشد هم رسول مد بود

بند دوم پنجم

ای که بی محتر نباشد تا بجنت شست
مغفرت بخوان حب پر و چون کس
این ای طائران سن باشد نفس
ای بغیر از مصطفی نبوده بهتاشی کسر

بسته بر محتر تو ایزد محتر جو العین بس

روز و شب روضه تو زیبارو فلک
واغ احسان تو بر دل زقر و فلک
پایرون از جاده حکم تو نکند از فلک
مهره مهر از گلوی صبح بر بار فلک

اگر نه از محتر بر آید صبح صادق را

دوره باغی خال است اختران بی اشتباه
بیگان نقش کف پایت بود خورشید و ماه
آدم بر دعوی و عوش کرسی گواه
کاروان سالار جا هست چون کند سنگ راه

چرخ را بر دست پیش آینه چون سحر

پا چو افشاری نرم ز جای جبین کوه قاف
دست چو آری آتیش افند به کرد و ناک
وصف تو دعوی رسم بود کذا ف
خزمت دست تبار و ستانیدی مصداق

۴
مخ روحش بکمان از بیم گشتی نفس

در دم تهنید قدرت قدسیان کشند
کاه چرخ از این قدرت کی زکات کشند

از ره خفت کم آید بپیس از یکدس

ایکه تیر تو شهاب برق باشد ذوق
چون آبی در صف میدان بخت کارزار

در بر غفای مغرب شکوه آرد کس

مهر را بخشد تاب را نمی آرد روی محضر
انحراف از تون تاب مهر فی حدیچ

آن قدرت مستعار و این ایت مقبوس

سایل تو پشت پا بر خزان رو نماند
از سخاوت پیش تو و یاد دل و حرم نماند

الجه که درون آن گردان بد چرخس

اندران آن فرسان و خج می آید
اندران آن گردان می آید و می آید

از ره مردی از دست باید فرس

تیر دل و زان کمان بجانب پهلوی
آه خنجر بر کوی نشسته سیراز
سینه از زخم سنان تیره ماکتر برید
نغمه شمشیر شیران وی و شیران نهد

چون طبع یک یکو وساعه جازا محسر

روی افروخته با صد شوق و اقتدا
تیر در دست کمان دوش بهر کارا
برشید تیغ با قهر و خلایع بشناس
از میان مشرق میدان آبی مهرار

رایت نصرت پیش و آیت و لیت لیسر

چهره بانو از زمان رستم و دستان شوند
جمع با هم حلقه گردان جوانمردان شوند
بلکشت و حصیر بر اینان گرد میدان شوند
خلق بیفت اقلیم اگر آن روز میدان شوند

از ره مردی رو تاب میدان آس

بر سر عداف و آرمی تیغ آبدار
قوت و تاب توان و دیوار و دیوار
نصرت اقبال برسد دست یکتا بار
صوتی کرد و مجسم فتح گوید آشکار

لا فتی الا علی لا سیف الا ذو الفقار

بند سوم از مخمس

ابر نیسان از کف جود تو گوهر یافت	خود را از فیض کثایت لعل احمر یافت
آسمان از مهر محضت ثیب دیگر یافت	ای سپهر عظمت از فر تو زیور یافت

آفتاب از سایه محض تو آغوش یافت

نیست آبل آسمان از بر دشت بی ادب	یکلند گرد و دوش طوفان وضعت لیل و نهار
هر چه ناممکن بود آید ز تو بر روی کار	از بخار در که عوش احرامت آشکار

آی میاگر نسیم گوگرد احمر یافت

ای بغیر از مصطفی ذات تر نام بدل	این معارف حدیث نور واحد گشت حل
در ره صف پای خال و با مثل	بر امید نقش ویت دست نقاش انزل

نقشها بر بسته لیکن چو تو کمتر یافت

گسج ساز و از کف دیانوال تو بیان	کامیاب بقصد فیض تو جهان
از ره بی استیازی یار ای متحان	بهر که دست را بدیگر نسبت بیجان

رشته دست ترا و یابی اخضر یافت

بست خد و امید نا کفار تو	کار عالم مشکل مشکلی کشانی کار تو
گشتی گرد و دوش بطوفانی ایشان تو	روز فتح الباب بر دست دریا بار تو

نفس طائر از فلک چو بطن شاور یافت

از غیبت آتش و زخ شود چون بر
 آغوش آندل که از عشق تو می آید بدرد
 کرد و آجبه تو جان فرین فرد فرد
 بهر که مهر مهر تو بر صفحه جان نقش کرد

محرران را چون ز تکر یافت

تابع حکم تو شایان سلیمان است
 کجا بر این من الطف عبال بهتر از
 آسمان در چرخ شایین حکمت است
 از قدرت بهر کجا ببال حلاوت کرد باز

طائران را در زیر پیر یافت

عقل اول غوطه ها در بحر و نانی
 ملک ادراک کنست م زیرانی
 ملک نقاش زل نقشست بیکانی
 بهر که اندر آفرینش لای بالائی

رفت از آفرینش پایه بر یافت

رفت عاقل علم بر آسمان فرشته
 چون نقشست ملک نقاش زل شکسته
 در جهان محج و کم اس فیض نگذاشته
 بهر که دست حاجتی بر جود تو برداشته

تا قیامت است مرا حاجت آور یافت

نقشی تقدیر چون نام ترا نباشته
 لایق است خطاب فتی انباشته
 در دو عالم علم ذات تو عالم فرشته
 کجا خدا و مصطفی امی یکرود داشته

از خدا و مصطفی ششیر و دختر یافت

من چگویم یا دشنامید کویم کرتا

وز زروی مدح کویم ساقی کوثر ترا

ای تو در میح فطرت کان کویم نیست

آب شد از خجلت فیض تو دیراجا بجا

کی بود تشبیه تو بالولوی خجلت و ا

خاک خجلت برین آب کوثر نیست

لحم نمی فرمود ای عجب

کشته از فیض تو مت آشکارا روز

تا آید و استرون بوی آدم عذب

بند چهارم از مجلس

ای یان از رخ پاک تو شان مصطفی

ای بایان حق بیان تو زبان مصطفی

قبله دنیا و دین جان مصطفی

از تو واحد نباشد هیچ فرقی در میان

همچو نوری کرد چشم مردمان باشد عیا

اشکار است از علم تو این زبانان | از نفوذ کوهر معنی لبالبش دهان

تا نهادی بصیرت بر دهان مصطفی

اصفیات احمدی ذات نبی شبنامه | بچو آن نغمی که از خورشید می تابد باه
علم تو مشاح و احمد مخزن از آله | هر هر و آن عالم تحقیق را نابود آه

بی زمین بس در سحر آستان مصطفی

کر بنودی بعد و نامت نفیر | جسم انسانی برای روح کشتی چون قفس
حجت حق را بود نام نشان ثبوت | ای باستحقا بعد از مصطفی غیر تو

با نهاده پای تمکین بر مکان مصطفی

کر چه در معانی رایلی کرده ام | کر چه مضمون باغی از طبع پیدا کرده ام
کر چه از فیض تعبتی چند انشا کرده ام | کر چه در عالم باقبال تو شاها کرده ام

انچه حسان کرد و در وقت زمان مصطفی

در شایعات پاکت می نهان شده ام | نطق را هر سلوت عجب نباشد ز من
کر چه در وصف بقدر فهم خود نفهم سخن | لاف مدحی درین حضرت نمی آرم و من

اشیا خوان ایند از زبان مصطفی

کر چه از عطش شایع معطر شد دهن | غنیمت کن مدح تو مشام طبع من

استیاری یافت ظنم پیشین با سخن کلاف مداحی حسن است آرمون

ای شاخون ایندواز زبان مصطفی ۲

باشد از خوزیری عدا می ملت آب حیرت بق خرمن اهل ضلالت تابان
بر فلک بهرام می آرد بجای آداب و استغنی آن برست یا دل فتح لباب

مان دارد از انصاف بستان مصطفی

کفر و کینج عدم از عیب یانت شتافت
کعبه اسلام از فیض تو نور تابان یافت
نخچه زو از زامیت کله از در شکافت
تا سپهر شرع زو بر نور شد مهر گرفت

از نور روشن بهی آسمان مصطفی ۲

زندگی مرکی بود از آنکه میهر نوریت
زندگی و مردن و بهر دو در عالم است
رزد و بکشد مشکل کشای غیر از تویت
عرض حاجت تو حاجت میدانی که بیت

حال خلاص من اندر خاندان مصطفی

ایکه باشد ذات پالوت بیکساز است
گشته از فیض جودت ملک دین آید
و امن و صفت نیار و فهم انسانی بدست
رفت بلا ای مکان مورتی ناممکن است

و ربه و ملکن و قدر و توان مصطفی ۲

عقد های مشکل خلق است از لطف و
میشود حاصل فیض نام پاکت مدعا

مشکلم آسان کن لا توی مشکل کشا منت خلعم بجان دور دمی کن شها

وارمان از منت خلعم بجان مصطفی

چشمم کفیف است ات مکرمت آیات همچو اوقات رسول الله بود اوقات
با صفات کبریا تو ام بود حالات تو او زبان خلق بر ناید صفات تو

دور بر آید بوالا از لسان مصطفی

ایکه وقف شکر حسانت بن موی میکنم از در دل فریاد کن از روی من
بیج مطلب نمی آید ز حبست جوی من روی حمت متابی عالم این نروین

حرم جان پیر یک نظر کن سوی من

بند پنجم از بخش

بر سر عرش حایت یا امیر المومنین رحمت ایزد ولایت یا امیر المومنین
مستجاب حق دعایت یا امیر المومنین ای ستون مرخدا یا امیر المومنین

خواند نفس مصطفی حایت یا امیر المومنین

خلعت قریب کبریا واری بر سر سطر او نام در توصیف تجلی بال و پر
قدسیان از بهم نباشد و مقام تو که ز گردی بالا ترا زوشن عین جایی که

۱۴
بغتمی کجاست عایت یا امیر المومنین

و ات پاکت شمع ابلال نشین
چون انسان ملک استانت بسنه گاه
بر کلاه توشن آرد فلک اکلیل همه
انچه توشنایسته فی زروئی عود چاه

گش اند خرد عایت یا امیر المومنین

ای لب مخبر نایت را میسج ازیر حکم
ز نیت طبع ترا در خلط طوبی زیر حکم
کرد اقبال توشنایان جهان زیر حکم
کسر کشتان هرا آورده سرباز زیر حکم

بازوی زور آزمایت یا امیر المومنین

مثل تو در عالم امکان نشین هیچ گس
کی بود تا لامکان اهل بکار و دست
جوهر اول تبوصیف تو گوید نفس
مدح کر شایسته ذلت پاکت و سیر

کیست تا گوید شایست یا امیر المومنین

دست تو دست خد نور رخت نور آله
و ز ما خیال غلینت و خورشید و ماه
وصف تو علی آید از ماندگان پر کناه
بابه یا انشینی عقل کل نارد و آ

زیر شاد روان است یا امیر المومنین

آرزو مندان نیا کیسه با پر سا خندند
گشته کامان تنای کیسه با پر سا خندند
جمله از فیض تو شایسته با پر سا خندند
خانان کان دریا کیسه با پر سا خندند

روز با بار سخایت یا میرالموین

فیض عام تو که ایاز تو نکر میکند
سوره کتاب اخورشید انور میکند
قطره را منبع دریای نور میکند
بیکه لعل اندر دل کا خان بر میکند

از دل دریا عطایت یا میرالموین

ذات پاکت تو بهار بوستان دل داد
خوشبختی با منی سازد دل ناشاد
از بهای فیض عامت تن گزار داد
از نسیم باد نوروزی شاید کرد یاد

پیش خلق جان نیست یا میرالموین

کرسمن نطق خواهد راه وصف کند
ایکه در مدح و ثنایت طغری برش کند
خیرت انصاف کرد و تیغ تو را بکند
خاطر سخن من شوین خاطر کی کند

وصف ذات کبریاست یا میرالموین

از بهای بود رشک گلستان خورشید
بود موسی را تجلی با فی ات مقبلس
از عطایت تو بهای بسیار پس
آنچه عیسی از نفس میگردد مرئوس

از لب مغر نایت یا میرالموین

بر دریاوان جایست جبهه سالی میکنیم
آی نظر بر ملک مال پاوشاهی میکنیم
از مکان تا لامکان گویا سالی میکنیم
کما به از در که لطف گداری میکنیم

ای همه شما ان که است یا امیر المومنین

کرو حق بجه عجائب مظهر الطوار ترا
علم ماکی میکند او را آثار ترا
فهم انسانی چه داند غت کار ترا

کافر نشین تناید بیدر مقدار ترا

بند ششم از محسن

زک پنجم چرخ را تعلیم بستان شما
کلیک رت کاتب طغری احسان شما
بیر کردون ششم طفل دبستان شما
ایکه فرمان موقوف فرمان شما

دور دوران فلک روی دوران شما

از نسیم لطف نوباع جنت نک بوست
از نمه نوطوق احسانت را در کلو است
هر که رنگ از بهایت دو عالم سر حرو
آفتابی کاسمان سائیه اقبال است

پرتوی از لمعه گوئی کر بیان شما

دار عیسی کاسمان دید تو بودی تفیل
گسند از ذات نایت را بنجر حلیل
شکر موسی بادت گشت از روی سیر
بیر بکتب خانه ابداع یعنی جبرئیل

باب نمه هین و کا طفل دبستان شما

هر کجا از لطف بی پایان آیتی است
هر کجا در ذکر غوثان آیتی است

هر کجا در بخشش احسان آیتی است
هر کجا در مجمع قرآن آیتی است

از کمال فضل و حرمت خاصه نشان

ز نقش و رخ بود او در تراکی خطره است
عید دیدار ز انعامی جنت خطره است

فیض از بهر شطیر مدیحت سطره است
چشمه کز روی محیط آفرینش خطره است

قطره از بحر دریای احسان

در ادب کاه جلال آسمان نیست
نیست کسی سیاه تر از یک پاه

در بلندای و ج عرش از او قبال تو کم نیست
نسبت قدر ز با او ج کرد و ج بن گنم

ز انکه او ج اوج فیض و روان

وصف ذات تو برون از حد امکان نیست
حصر حق تو حصار عرش عظم گشت

ذله خوانی الت چرخ را در دامن نیست
انچه کرد و نیک بدو چشم جهان بین گشت

جز و قرصی نیست انهم فضل خوان

استیلا و بود بالا از او ج ماسوا
پیکر همه در پیش پای زلف سبوا

در بلندای حد پروازش ندارد انتها
قبیله نه چرخ را چون آینه برین زجا

مرغ تعلیمی آن بر بام لویان

از آزل ذات لطیف بظهور لطف شد
دست تو دست حکم تو حکم کبریاست
کز چه فرمان من از محالات است
هر که گاند ضمیرگان مکان قصداست

صورت انظار آن موقوف فرمان شد

انچه از وی کبندی کرد غباری بپوش
انچه از وی هستی دوران غباری بپوش
انچه از وی خلق انس جان غباری بپوش
انچه از وی عالم گمان غباری بپوش

صورتی ده چندان کنی زارگان شد

کز چه بود حد الفت مدحت نمی رآله
بسیر بود لیک از دل زبان مپگاه
حال او چون حال گاشتی هست پیر
بند میحاج گاشتی دل جان سال و ماه

روز و شب خط امل شناخوان شد

هست یاک تو در ماندگان ایسان
جز درت پیش کن دست التجا ساز و از
روز و شب مینماید ناله ماسی جانکد از
بر در دولت است و بجای خاک نیاز

با دل پر در بر امید در بان شد

تا بلی جان مستلای در در حرمان دشتن
تا بلی جان مستلای در در حرمان دشتن
چون نای جان خوار عیسی دوران دشتن
در پنهان پیش در جان چید پنهان دشتن

عاطلی نبود زور مان روی پنهان دشتن

قدس انت بلسان روح نروان و آنچه در تعظیم و تکبیر سلیمان حیرود

اندکی بود آنهم از تعظیم سلیمان نام

از برای شمنان یک اهل سگان چون امان پشت فلک از کشته احسان

تا که اندازد از جان دل قربان تیر تدبیر قضای بسته در فرمان

نهند از روی آویز و نروان کلیم

کوهر دریای هست چشمه فیض عطا بحر موج سخاوت منبع جود سخا

ما و ایت نیست همنا تو ای فخر الورا نسبت باز مره انسان خطا باشد خطا

کوهر پاکیزه جوهر رایحه نسبت بار خام

از شبنم تو نمایان جلوه روح در نقش بند نقش فرمان نقاش قضا

کر بصورت خانه مکان کشته تصویر با مثل تو خیر مصطفی صورت بند عقل

معنی ایمان نیست و مشق السلام

چون قرین گشت آیند از راه یقین به استقبال میگردد و روان روح الایمن

بسکه دارد از روی صلیب حج عین از ازل و فضیلت را بر در خلیه برین

میرسد آوار مطبعت که ما و غلوه ناخالیه

